

Có Con Chó Nhỏ Tên Du Hoan Hoan

Contents

Có Con Chó Nhỏ Tên Du Hoan Hoan	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20

Có Con Chó Nhỏ Tên Du Hoan Hoan

Giới thiệu

Tại sao chỉ vì có tên giống như cún con nhà cậu, thì tôi giống như bị bán thân vậy ~ Nếu như có Đậu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-con-cho-nho-ten-du-hoan-hoan>

1. Chương 1

Vào mùa hè năm trước, tôi bất hạnh bị viêm ruột thừa rồi nằm viện.

Nói ra thì mất hết cả mặt mũi, đơn giản là vì tôi thi được vào trường F, cho nên cả cha mẹ và tôi đều kích động hưng phấn tột độ, lần đầu tiên đi ăn thịt chó. Vì đã móc tiền ra thì phải ăn cho đủ vốn, vì vậy tôi cố gắng nhét hết vào bụng.

Trên đường về nhà tôi vẫn còn đắc ý nhảy thêm 2 lần, rốt cuộc thì bị trời đánh.

Phải bất đắc dĩ nằm trong bệnh viện suốt 2 tuần lễ, rồi cuộc lại quên mất phải vào trường trình diện.

Như vậy, chẳng những tôi phải học lại một lớp, mà còn như mấy đứa học sinh chuyển trường vậy, vào một cái lớp không quen biết ai. Buồn bực không thêm nghĩ đến, đến ngày tựu trường, rồi cuộc vẫn bị ba mẹ bắt trời đem đi.

Chủ nhiệm là người không tệ, nghe nói là sinh viên tốt nghiệp khoa Triết học của trường nào đó, nhưng lại chạy đến cái trường trung học nho nhỏ này làm giáo viên Ngữ văn, có ý nghĩa.

Ông ta dẫn tôi đi xuyên qua hành lang, vừa bị gió thổi vù vù, vừa phải giẫm lên sàn nhà bằng gỗ cứ kêu “kẹt, kẹt”, cuối cùng cũng đến lớp 8 trên cao nhất.

Chạy vào tự giới thiệu mình, tôi vốn không phải là đứa bé sợ người lạ, tiện thể quét nhìn cả lớp một lần luôn.

Nhìn thấy bên dưới toàn là màu đen, trong lòng tôi mừng thầm, hô hô, sau khi đi huấn luyện quân sự xong tất cả đều là bao công. Tôi ở bệnh viện cũng không phải là vô ích, hôm nay đúng là “điểm trắng giữa nền đen”, bỗng chốc tôi cảm thấy mình thật là xinh đẹp.

Khoan ... Khoan đã, cái đốm trắng lóe sáng kia là cái gì thế

A a a a ~ thật là chói mắt!!!

Tôi nghiêng mặt nhìn về phía nam sinh ngồi ở bên phải bàn đầu tiên.

Ông trời!!! Sao ông lại không công bằng như vậy chứ?!!!! Sao lại tạo ra cái thứ sinh vật như thế chứ?!

Chẳng lẽ một tháng huấn luyện quân sự là giả sao? Tại sao? Tại sao da của vị lão huynh này lại trắng như vậy, hic, phải gọi là trắng nõn nà luôn. So với cậu ta, cái loại trắng như tôi chỉ có thể gọi là trắng bạch!!!

Hơn nữa, không riêng gì làn da trắng nõn siêu cấp, ngay cả gương mặt cũng đẹp hơn cả chữ “đẹp”, đúng là ... Là thiếu niên xinh đẹp hơn hoa a !!!!!

Thấy tôi ngẩn người, chủ nhiệm lớp thúc tôi một cái. Tôi phục hồi tinh thần lại, cảm thấy tự xấu hổ vì bản thân mê trai của mình.

Giọng nói nhẹ nhàng, tôi dùng giọng nói nhu hòa nhất từ khi sinh ra để nói: Chào mọi người, tôi tên là Du Hoan Hoan.

“Du Hoan Hoan? Cậu ta là Du Hoan Hoan?”

“Ha ha, Hoan Hoan?”

Chờ ... chờ đã, đã xảy ra chuyện gì? Tôi đã bỏ lỡ chuyện gì sao?

Vì sao mọi người đều cười như sắp chết vậy? Tên của tôi chẳng lẽ buồn cười vậy ư? Tôi sống suốt 16 năm cũng chưa từng thấy phản ứng như vậy.

Rất cục, người ngồi cùng bàn với sinh vật màu trắng, à nhầm, vị nam sinh ngồi cùng bàn với bàn mỹ nam trắng nõn bật lên một tiếng cười kinh trời động đất.

“Ha ha ha ha ha ha ha, trời ạ, cậu ta ... cậu ta và con cún nhà Nhược Thần ... cùng tên !!!!!”

Tất cả hoàn toàn yên lặng lại, sau đó, từ một góc ngổ ngách nào đó phát ra một tiếng cười nho nhỏ, cuối cùng là tiếng cười vang trời không thể ức chế. Tôi ngơ ngác quay đầu lại, phát hiện chủ nhiệm lớp cũng đang cười trộm.

Đây ... đây chẳng lẽ là mở màn của cuộc sống trung học xinh đẹp sao? Không được!!!! Tôi thầm kêu thảm thiết trong lòng.

Đúng là trời ghét hồng nhan, tai họa bất ngờ. Cái tên Thần Thần gì đó kia, tôi muốn làm thịt cậu!!!!

Theo bản năng nhìn về tên đầu sỏ gây nên kia, tôi kinh ngạc phát hiện, thì ra mỹ nam trắng nõn không có cười. Trong lòng tôi cảm kích đến nỗi muốn khóc lên, xem ra trên thế gian này vẫn còn người tốt, hơn nữa, lương tâm không hề liên quan đến vẻ bề ngoài a ~

Chúa ơi, người đúng là nhân từ, nhưng mà ... sao ánh mắt cậu ta lại lờ lờ sáng lên như thế? A, nhất định là cậu ta đang đồng tình với cô gái đáng thương như mình đây mà...

Nghĩ như vậy, tôi quay đầu lại nhìn chủ nhiệm, nhưng ông ta lại nói một câu làm cho tôi hoàn toàn rơi vào hố sâu tuyệt vọng - -

“Du. . Hoan Hoan, em ngồi ở ... đằng sau Nhược Thần đi ... là người có nước da trắng mà em nhìn này giờ đó ...”

Đôi môi toé toét của tôi thoáng chốc trở nên cứng ngắt. Tôi ... tôi không có nghe lầm chứ? Mỹ nam xinh đẹp kia chính là ... chính là ... A ~ Tôi không sống nổi mất!!!!

Ta nghiêm trọng đi đến chỗ ngồi, tên con trai ban này cười như điên kia vẫn còn che miệng run rẩy nín cười. Tôi hung hăng trợn mắt với cậu ta một cái, ai ngờ, tên vô sỉ này càng cười vui vẻ hơn.

Xì ~ coi như là tôi xui xẻo đi.

Nhưng tên Nhược Thần này thoát nhìn cũng dễ nói chuyện. Vừa rồi cậu ta còn đứng về phía tôi nữa nha. Hơn nữa, thoát nhìn cậu ta nho nhã như vậy, lịch thiệp như vậy, hẳn là người rất lịch sự.

Ngồi phía sau mỹ nam cũng không tệ lắm nha, dù ... Dù tôi cùng tên với con cún nhà cậu ta ... A a a a a a ~ không được nghĩ đến nữa.

Tôi còn đang suy nghĩ, Nhược Thần đã quay đầu lại, cười “hồn nhiên” với tôi. Tôi cảm động đến suýt khóc ra, Thần a ~ cậu đối với tôi thật không tệ, sau này có thể nhìn thấy nụ cười chết người kia mỗi ngày, đúng là ...

Chính khi tôi đang háo sắc ngắm nhìn cậu ta, vị công tử tao nhã này, dùng một giọng nói dễ nghe cực, nói với tôi - -

“Cún ngoan, tôi là chủ nhân của cậu nha~”

2. Chương 2

Thoáng chốc, thời gian từ hôm tự giới thiệu đến nay đã có hơn 2 tháng.

Trường F có rất nhiều học sinh được tuyển thẳng vào, hơn nữa, nhờ tên vô sỉ kia tuyên truyền giúp mà trong một đêm, tôi trở thành danh nhân ở cả năm khối. Cũng tốt thôi, tuy bản tính tôi không thích phô trương, nhưng bây giờ nhờ phúc của con cún nhà tên Nhược Thần kia mà giờ đây tôi trở thành bảo vật của lớp 8.

Nhưng vấn đề là, ở trong sân trường, nhiều lúc cũng có người đột nhiên chạy đến hỏi tôi: a, đây có phải là Hoan Hoan nhà Nhược Thần không, thật là đáng yêu mà.

Những khi đó, tôi có lẽ sẽ cố gắng khắc chế xúc động muốn đánh người của mình, bảo: xin lỗi, bạn nhầm rồi. Nhưng kết quả lần nào cũng như nhau, ba cái bà tám này chẳng thèm để ý đến cảm giác của tôi, còn rất hưng phấn xoa xoa núm núm kéo kéo mặt tôi nữa cơ chứ, sờ soạng được nhiều rồi, đậu hũ gì cũng không còn nữa liền bỏ chạy, quăng lại tôi chịu hết nổi ngã ngồi xuống đất.

Cái gì chứ! Tôi đã trêu ghẹo ai đâu, sao vừa vào cấp ba, thanh danh trong sạch gì cũng đã bị phá hủy hết rồi!!!

Làm cho tôi cảm phẫn nhất là, mỗi khi tôi nói Nhược Thần xấu xa thế nào, đáng khinh bỉ thế nào, đổi lại đều là những nét mặt không tin: “Không đâu, Nhược Thần là nam sinh tốt nhất trong trường F đó!”

Hừ, có thiên lý không, chẳng lẽ hôm đó cậu ta nói vậy chỉ là ảo giác thôi sao?! Nhưng tôi nhìn thấy rất rõ ràng mà, lúc cậu ta nói chuyện, trong mắt còn ánh lên vẻ gian xảo, nhất định là không sai.

Vì chứng minh, trong thời gian này, tôi đều âm thầm quan sát tên ngụy quân tử đó, kết quả, đúng là mở rộng tầm mắt.

Người này quả thật rất tốt, tiếng lành đồn xa, cho dù là thầy giáo, bạn bè, đàn anh, đàn chị đều đánh giá cậu ta rất kiên nhẫn, rất chững chạc, rất có trách nhiệm, tất cả đều nói cùng một câu: tính tình của cậu ta

đúng là ôn hòa đến cực điểm, từ khi lên trung học đến giờ chưa từng nói nặng một câu, là người dịu dàng nhẹ nhàng khó kiếm.

Những người bị tôi hỏi đều vỗ vỗ đầu tôi bảo: cún con đừng nói như vậy về Nhược Thần. Hừ, cứ như tôi mới là tiểu nhân vậy.

Nhưng chẳng lẽ thật sự là tôi suy nghĩ quá nhiều sao?

Nói đi cũng phải nói lại, từ lần đó, cậu ta rất ôn hòa với tôi, cứ như chuyện đó chưa từng xảy ra vậy. Còn rất tận tình đưa tôi đi thăm quan cả trường một lần, dĩ nhiên, cũng có tên miệng rộng kia đi cùng.

À à, quên chưa nói đến tên của vị huynh đài này, Chung Lâm. Khi đó, cậu ta đột nhiên chạy đến, vỗ vỗ vai nói với tôi: tôi là Chung Lâm. Tôi xoa xoa bả vai đau đặng, lẩm bẩm một cái: Chung Linh cái gì chứ, còn ta là Lệnh Hồ Xung đây này. Vừa dứt lời, liền nhìn thấy Nhược Thần bên cạnh đang cười trộm, còn có lúm đồng tiền loáng thoáng hiện ra, a a a a, bởi vậy mới thấy, ý chí của tôi kém cỏi cỡ nào.

Xem ra, tôi thật sự lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi, nếu cậu ta đã tốt như vậy, vậy tôi cũng sẽ vứt bỏ “thành kiến”, quý trọng duyên phận này thật tốt!!!!

Nói trở về, hôm nay là ngày tôi trực nhật, đây cũng là một câu chuyện bi thảm khác....

Bởi vì tôi đến trường muộn, lúc trước đều xếp chỗ ngồi cả rồi, cho nên tôi ngồi bàn cuối, lại là ngồi một mình. Tuy tan lớp thường có người chạy đến quấy rầy tôi, nhưng đến ngày tôi trực nhật, tất cả đều tránh mặt hết. Một cô gái yếu đuối như tôi phải quét dọn cả lớp học một mình, thật là số khổ a ~

Tôi cảm thán thay cho số phận của mình, bắt tri bắt giác quét xong cả phòng học.

Đi đến gần thùng rác ở góc, tôi vừa nhìn lập tức trợn tròn mắt. Sinh vật trong lớp tôi đúng là mạnh mẽ nha, mới có một ngày đã vứt nhiều thứ như vậy!

Dù bây giờ là mùa thu, động vật tích trữ mỡ thừa tôi có thể hiểu. Nhưng mà như vậy cũng quá khoa trương nha. Tôi nhìn xuống cái thùng rác, toàn là hộp mì tôm, rốt cuộc cũng hiểu, vì sao hồi chiều nay trong phòng đều có “mùi thơm” ngất ngậy như thế.

Vất vả lắm mới tìm được một cái bịch rác lớn, nhét hết những thứ chiếm diện tích này vào, tôi vác cả cái bịch rác xuống cái thùng rác bên dưới.

Bước xuống cầu thang, tôi liếc thoáng qua gương, nhìn thấy tôi đang khiêng một cái bao lớn, nếu trên mặt có thêm miếng vải đen nữa, chắc chắn có thể xưng danh tên trộm giang hồ rồi.

Ngẩng đầu, nhìn thấy Nhược Thần “ngọc thụ lâm phong” của chúng ta bước ra từ phòng hội học sinh.

Aiz, cậu ta thật đúng là văn võ toàn tài mà, không những phụ trách việc ở câu lạc bộ văn nghệ mà còn có mặt trong câu lạc bộ chiếu bóng, chẳng trách được chủ tịch hội triệu kiến. Suy nghĩ miên man, Nhược Thần đã đi đến gần chỗ tôi, ôn hòa cười nói, để tôi giúp cậu.

Lại là nụ cười như ánh mặt trời đó, tôi nhất thời ngây ngốc, ngơ ngác đưa túi cho cậu ta. Đi bên cạnh cậu ta, tôi len lén ngẩng nhìn, sóng mũi cao thẳng, đôi môi mỏng nhếch nhẹ lên, đôi mắt cười cười, sau này nhất định là một anh chàng hào hoa, mê đảo chúng sinh, mê đảo chúng sinh a ~

“Bụp”, cậu ta ném cái bịch rác vào thùng rác, đột nhiên xoay đầu lại nhìn tôi. Một tiếng chuông báo động vang lên trong lòng, tôi bỗng chốc sợ hãi. Người này ... rõ ràng ban nãy còn là không khí ôn hòa, sao bây giờ lại ...

Cậu ta sải bước bước đến gần tôi, tôi chỉ cách cậu ta có 10 cen-ti-mét, cậu ta nhìn thẳng vào đôi mắt của tôi, dùng một giọng nói tràn đầy dụ dỗ nói: cậu đang nhìn lên tôi đấy à?

Từ nhỏ đến lớn tôi chưa gặp tình cảnh này bao giờ, mơ mơ màng màng, tôi gật đầu nhẹ.

Cậu ta cười hài lòng, nhưng tôi chỉ nhận được tín hiệu nguy hiểm từ cậu ta. Sau đó, cậu ta nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên, hỏi: “Vậy sao không báo đáp chủ nhân đi, cún ngoan của tôi?”

”

Tôi trợn to hai mắt, không thể tin được. Quả nhiên. . . Quả nhiên. . . . Tôi đã nói rồi mà! Tên này . . . Đúng là ... Một tên tiểu nhân!!!!

Nhìn tôi ngây người như phỗng, cậu ta đặc ý huýt sáo, nghênh ngang bỏ đi. Bỏ lại tôi đứng đó như đi vào cõi thần tiên

Đây thật sự là người “ôn hòa” kia sao? Sao chẳng khác gì lưu manh thế?!

Còn nữa ... Còn nữa ... Giữa ban ngày ban mặt, tôi lại bị ... Lại bị đùa giỡn, còn là .. còn là ở chỗ này ... Tôi nhìn thoáng qua đám mèo hoang đang tụ tập lại gần thùng rác

Hu hu hu

tôi không muốn sống nữa đâu!!!!

3. Chương 3

Ngày hôm sau, Nhược Thần vẫn là nụ cười dịu dàng nho nhã, vẫn khách sáo lễ phép với mọi người như cũ. Mọi người chạy đến hỏi bài tập, cậu ta vẫn là kiên nhẫn thường thấy.

Chỉ có tôi biết, hoàn toàn là giả tạo, giả tạo!!!!

Các đồng chí, người đứng trước mặt các người là một con người siêu cấp giả tạo, cậu ta chẳng những gian xảo mà còn công nhiên đùa giỡn với thiếu nữ đang hoảng. Các đồng chí, các đồng chí. . . .

Nhưng tôi mà nói ra sự thật, thế nào bọn họ cũng cười chết tôi. Không thể làm gì hơn, tôi đành dùng ánh mắt giết người nhìn chằm chằm vào Nhược Thần.

Tại sao chứ? Tiểu nhân mà cũng có thể xinh đẹp đến vậy ư? Đôi mắt màu nâu nhạt, dáng vẻ dịu dàng, gió thổi qua còn hơi hơi xao động, chẳng khác gì mỹ nữ.

Tôi đang làm cái gì vậy chứ? Còn ca ngợi kẻ thù nữa!!!! Tôi ... Tôi thật là khinh bỉ bản thân mình.

Thở dài một hơi, quay đầu lại phát hiện gương mặt to lớn của Đậu Bản, tôi hét to một tiếng: “Cậu điên à? Dọa chết mình!”

Đậu Bản vẫn là dáng vẻ cà lơ phất phơ, chỉ vào tôi nói: cậu đang suy nghĩ cái chuyện gì đó, gương mặt mâu thuẫn thấy rõ.

Một giây sau, cô ta chợt nhả nói với tôi: ồ, thì ra là đang ngắm người ta sao? Rốt cuộc, kết quả là bị tôi hành hung một trận.

Đậu Bản là cô bạn mà tôi quen từ lúc học cấp 2, cũng vào trường F cùng tôi.

Tình hình lúc chúng tôi quen biết rất chi là thú vị.

Trong trí nhớ của tôi, đó là một xế chiều với ánh nắng vàng rực rỡ. Có lẽ, do mặt trời quá chói lóa mà làm cho người ta có hơi ... à thì, buồn ngủ.

Cũng vào buổi chiều nắng vàng này, một cô bé vừa vào năm đầu (là tôi) tìm được một tổ chim sẻ ở ngoài cửa sổ hành lang, tôi ngắm nhìn nó thật chăm chú.

Không biết đã ngắm bao lâu, cũng không biết là tôi đang ngắm chim sẻ hay là chim sẻ đang ngắm tôi, tóm lại, tôi mệt mỏi, chim sẻ cũng đã mệt mỏi, tôi mới duỗi lưng, chuẩn bị đi vào phòng học.

Lúc xoay người lại, thỉnh linh phát hiện bên cạnh tôi là một cô bé cũng đang đi vào cõi thần tiên. Khi tôi nhìn thấy cô ta, cô ta cũng nhìn thấy tôi, hai người bị hù không nhẹ.

Im lặng, bỗng, một cô bé khác chạy đến kéo cậu ta: “Đậu Bản, sao lại ngăn người ngồi đây vậy?!”

“Đậu Bản?” Tôi kinh ngạc, đúng là ... một cái tên thật cá tính a

~Khi cậu ta bị kéo đi rồi, vẫn còn lưu luyến quay lại nhìn tôi một cái, từ giây phút đó, mối quan hệ sống chết có nhau giữa chúng tôi đã được hình thành.

Bây giờ, cậu ta học cùng một lớp với tôi, đây là chuyện an ủi nhất từ lúc tôi vào cấp ba đến nay, dù trong thời gian này, cậu ta cười vui vẻ hơn ai hết ...

Hai người chúng tôi còn đang cười đùa, chuông vào học đã vang lên. Tổ về không thể xa cách được một chút, cậu ta lập tức trở về chỗ ngồi.

Tôi lấy sách ra, liền nhìn thấy Nhược Thần quay đầu lại nhìn tôi, tôi lập tức cảnh giác. Đúng là miệng chó không phun được ngà voi, cậu ta giảm thấp âm lượng, nói với tôi:

“Ngắm ai vậy? Có phải tôi không?”

Thật là bá phúc vị thiếu gia này luôn, kỹ thuật làm thám tử không ai bằng. Tôi suy nghĩ, miệng cũng thuận theo cậu ta mà nói:

“Đúng vậy, thiếu gia, đang ngắm người đó, được chưa?”

Cậu ta ngẩn người, gương mặt trắng nõn thoáng chốc ửng đỏ. Tôi có thể nhận thấy được kinh ngạc trong mắt cậu ta, thấy vậy, cậu ta nhanh chóng xoay đầu đi chỗ khác.

Ha ha ~ nhưng mà, lần này tôi thắng rồi. Ha ha ha ~ bốn cô nương không phải dễ trêu nha ~

Tôi sung sướng hát ca, hoàn toàn không biết rằng, bóng lưng ở đằng trước tôi đang cảm nhận sự rung động khác thường trong lòng.

Ngày hôm đó, sóng biển yên bình lặng, thái độ của Nhược Thần với tôi cũng dần giống như những người khác, không còn len lén châm chọc tôi nữa. Tôi vẫn còn nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng dần dần hiểu ra, người này đang cắn rứt lương tâm, cho nên mừng rỡ vô cùng.

Nhưng lâu dần, trong lòng tôi bỗng có chút mất mát nho nhỏ. Điều duy nhất không thay đổi chính là cái biệt danh “cún con nhà Nhược Thần”. Mọi người đều bảo là thuận miệng, mà tôi lại không quyền không thể, đành để cho bọn họ vui vẻ gọi vậy.

Đảo mất một cái đã đến nghỉ hè, suốt hai tháng đều ở nhà không dám ra ngoài. Chuyện năm ngoái đã trở thành bóng ma trong lòng tôi, vĩnh viễn đều không thể quên được. Bây giờ vất vả lắm mới nguôi ngoai được phần nào, nhất định không thể đi ra ngoài chịu chết được.

Khổ cực gì cũng sắp qua đi rồi, bà mẹ vô tình của tôi lại bảo:

“Hoan Hoan, lấy đặc sản ở dưới quê mà ba mới đem lên qua nhà mới của dì đi.”

Không phải chứ, tôi thầm rên một tiếng.

“Nhiệt độ bên ngoài là 37 độ đó, mẹ, mẹ nhẫn tâm để con gái của mẹ chịu khổ sao?”

Mẹ tôi liếc tôi một cái, chẳng thèm để ý.

Tôi hậm hực buồn bực bò dậy từ trên chiếu, bắt đầu bôi kem chống nắng, mới thoa xong một bên tay, đã nghe thấy mẹ quát một tiếng lớn: “Còn không đi nữa?!”

Phụ nữ biến sắc cũng nhanh quá đi chứ, trong nháy mắt, tôi đã bị đá ra khỏi nhà. Hu hu hu, điều hòa của tôi, chiếu của tôi ... Thật khóc không ra nước mắt.

Ánh mặt trời chói chan thì thôi đi, tôi còn phải cưỡi chiếc xe đạp cũ kỹ, không ngừng kêu lên những tiếng bi thảm nữa, hu hu ...

Aiz, dù chiếc xe đạp của tôi không có cũ lắm, nhưng mà chạy vào cái khu nhà xa hoa như vậy, nhất định sẽ bị người ta cười chết!

Quả nhiên, sau khi vào cửa, tôi bị bảo vệ cản lại, bọn họ nghi ngờ tôi là người đưa đồ ăn đến. Xin nhờ, ông chú à, chú có thấy cô bé dễ thương nào mà đi đưa đồ ăn chưa? Khuyên can mãi, rốt cuộc cũng được thả.

Đồ đã đưa đến, lại được ăn thêm bữa cơm tối, tôi cảm thấy mỹ mãn, chuẩn bị chạy về nhà. Khi lấy xe đạp ra, tôi phát hiện, trong bồn hoa có một thứ gì đó mềm như nhung, đang ngọ nguậy không thôi.

Thử lại xem xem, wow ~ đúng là một con cún đáng yêu nha. Là giống gì thì tôi không biết, nhưng nhìn nét mặt vừa vô tội, vừa ngây thơ này, làm tôi thoáng một cái vui vẻ hẳn lên.

Tôi ném chiếc xe sang một bên, vội vã chạy đến ôm con chó nhỏ xinh xắn kia. Con cún này, còn liếm ngón tay nữa, mềm mềm nhẹ nhẹ, tôi như ăn được đường mía vậy, cả trái tim cũng thấy như mềm nhũn đi.

Tôi ôm rồi ôm mãi, không nỡ để nó xuống. Đúng lúc đó, một âm thanh quen thuộc dội dàng vang lên sau lưng tôi, “Hoan Hoan.”

Tôi theo bản năng đáp một tiếng, quay đầu nhìn lại. Cùng lúc đó, bé cún đáng yêu trong lòng tôi cũng biến mất, chạy về nơi giọng nói phát ra.

Sau đó, tôi nhìn thấy dưới ánh đèn cách tôi vài bước, là một dáng vóc thân quen, đang nhàn rỗi dựa vào cây cột. Đèn đường sáng choang, chiếu xuống gương mặt anh tuấn, dịu dàng như nước nhìn tôi.

“Nhược Thần?”

Tôi mở to miệng không nói nên lời, cho đến khi cậu ta ôm bé cún đến gần tôi, trong đầu tôi vẫn chưa có được ý thức gì.

Cậu ta nhìn tôi, yên lặng một hồi lâu rồi nói:

“Đã lâu không gặp.”

Tôi ngượng ngùng cười, tình cảnh này đúng là có chút không hay, hơn nữa ... Tôi liếc nhìn bé cún trong ngực cậu a, thì ra đây là “Hoan Hoan” trong truyền thuyết, aiz, thật mất hết mặt mũi rồi.

Tôi nhanh chóng chạy về bên cạnh chiếc xe cũ kỹ. Nhưng cậu ta kéo tôi lại, sau đó, tôi nghe cậu ta nói - - -

“Thật ra, tôi rất thích cậu!”

“Cái gì!” Tôi khiếp sợ nhìn cậu ta, nghe thấy tiếng tim đập nhanh như nổi trống trong ngực mình.

Về mặt của cậu ta rất nghiêm chỉnh, một giây sau, đột nhiên nở nụ cười gian xảo nói:

“Bởi vì, cậu thật sự rất giống, rất giống với cún ngoan của tôi ... ”

Tôi nhìn “Hoan Hoan” đang cọ cọ vào trong lòng cậu ta, cảm giác như đang ngồi trên tàu xe siêu tốc, ngực như sắp nổ tung rồi!!!!

Vị thiếu gia này, I phục U ! ! !

Tôi thất hồn lạc phách bước lên xe, cậu ta đứng sau lưng tôi còn không quên bảo: phải cẩn thận đó nha. Hừ, không biết là ai làm cho tôi phân tâm nữa!!! Tôi sắp bị cậu ta ép đến điên rồi!

Ngơ ngác rời đi, trong đầu vẫn còn nhớ đến nụ cười ranh mãnh đó của Nhược Thần.

4. Chương 4

Sau khi tựu trường, tôi cũng như chúng sinh, nhào vào cuộc chiến thi cử.

Câu chuyện lúc nghỉ hè, tạo nên một vết đen nho nhỏ trong lòng, rốt cuộc cũng dần bình tĩnh lại.

Điều đầu tiên cần làm chính là – Xếp lớp và đổi chỗ ngồi.

Mọi người trong trường thoáng chốc đều loạn cả lên. Nhìn các mỹ nữ trong lớp chuyên văn xinh xắn dễ thương bao nhiêu, lại nhìn lại lớp của tôi xem, chỉ là một đám suốt ngày ăn vặt, vóc người thô kệch, hèn gì người ta bảo giữa tiểu thư và người hầu luôn có sự khác biệt dễ nhận thấy.

Chỗ ngồi cũng được xếp lại, cuối cùng tôi cũng thoát khỏi Nhược Thần, được chuyển đến ngồi cạnh Đậu Bản, chỉ một việc này thôi, tôi đã muốn ca công tụng đức 8 đời giúp chủ nhiệm lớp.

Nhưng vẫn cách Nhược Thần một đoạn không xa, giữa hai chúng tôi cách một con đường đi. Mỗi khi quay đầu lại, để ý một chút có thể thấy cậu ta cười với tôi.

Tôi cũng dần phát hiện, thái độ của tôi với Nhược Thần đã có chút thay đổi nho nhỏ, nhìn thấy cậu ta, cảm giác muốn tránh né cũng giảm bớt một chút, ngược lại, còn có thể thẳng thắn thảo luận bài tập với cậu ta nữa cơ.

Tôi nói với Đậu Bản, đây chính là tình bạn vĩ đại trong truyền thuyết đây mà.

Cô ta nói, nếu không phải cậu muốn đi hỏi chủ nhân nhà cậu cái bài vật lý, thì làm sao có thể từ công chúa cún thành cún Nhật chứ?

Tôi lại hành hung cô ta lần nữa, cô ta nói: này này này, mình không phải là bao cát, cậu còn đánh như vậy, thịt của mình đều bị cậu đánh thành mỡ hết rồi.

Vào một buổi chiều tự học, Bánh Bao ngồi đằng tôi bỗng hỏi: “Nếu như đến ngày tận thế rồi, các cậu muốn làm gì?”

Đám người chung quanh hoàn toàn không rảnh rỗi để trả lời cái vấn đề nhảm nhí này, chỉ có tôi và Đậu Bản là không bận, cho nên rất hưng phấn tham gia thảo luận cùng.

Bánh Bao nói trước, “Tôi nhất định sẽ đến Phục Đán để báo thù, đập tấm biển của ngôi trường chết tiệt đó xuống dưới chân.”

Tôi và Đậu Bản gật gù nhìn cậu ta, tôi cũng hiểu, ban đầu cậu ta rất hy vọng được vào ngôi trường đó mà.

Kế tiếp là tôi, không phải là tôi khoe khoang nhưng vấn đề này tôi đã suy nghĩ từ lúc còn học mẫu giáo đến bây giờ rồi.

Cho nên, tôi đặc ý tuyên bố, “Nếu như đến tận thế, mình hy vọng bên cạnh có thật nhiều mỹ nam, muốn hôn ai thì hôn!” Nói xong, tôi vẫn không quên cười “hahahahaha”, dừng lại mới phát hiện, mọi người chung quanh đều dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn tôi, Đậu Bản phỉ nhổ tôi bảo: “Hừ, sắc nữ!”

“Hừ, ai có chí nấy, không thềm chấp cậu” Nói xong, tôi uống một hớp cà phê lớn để giải nhiệt.

Lúc này, tôi nghe thấy giọng của Đậu Bản vang lên, “Mình có một giấc mộng, đó là mua hết tất cả cuộn giấy và giấy ăn trong siêu thị, đem về nhà xếp thành một cái ổ thật dễ thương, sau đó nằm ngủ trên đó ...”

Đúng là một mơ ước không bình thường, mọi người nghĩ.

Đang uống cà phê, nghe vậy, tôi quay về 45 độ, phun thẳng đến, sau đó, nghe thấy tiếng hít thở mạnh của mọi người, tôi đột nhiên cảm thấy sợ hãi, nơm nớp ngẩng đầu lên.

A, ông trời ơi, sao số con lại đen đui đến vậy, ai không phun, lại phun trúng Nhược Thần thiếu gia là thế nào?

Tôi nhìn màu cà phê bắt mắt trên áo lông của cậu ta, sau đó lại di chuyển lên mặt cậu ta, nét mặt cậu ta cứng ngắc, có phải tôi nên cười hay không?

Cậu ta vẫn cố gắng duy trì dáng vẻ lịch sự, cười như không cười nói, “Du Hoan Hoan, cậu ra đây với tôi!”

A, lần này chết chắc rồi, thiếu gia nổi giận rồi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tôi vờ như không nghe thấy, cậu ta mạnh mẽ kéo tôi ra bên ngoài.

Không tốt rồi, tôi nháy mắt cầu cứu với Đậu Bản, nhưng cô ta lại tỏ ra rất hả hê, lấy chiếc khăn tay trắng ra vẩy vẩy với tôi, trên mặt viết rõ hai chữ: “Hãy nén bi thương!”

Tôi thầm mên tên phản bội kia, lại cảm thấy kỳ lạ, thiếu niên này thoát nhìn mảnh khảnh ốm yếu mà, sao sức lực lại lớn kinh người như vậy.

Trên áo lông của cậu ta có dòng chữ nho nhỏ ghi nhãn hiệu, tôi tập trung nhìn vào, thầm kêu khổ. Tại sao mắt tôi lại tốt vậy chứ, dòng chữ “GAP” nhỏ như thế cũng có thể nhìn rõ ràng.

Trong lòng tôi thầm tính, mỗi tháng tôi được tiền tiêu vặt là 30 đồng, sợ là cho dù tôi bán thân cũng không đền nổi.

Cậu ta kéo tôi đến khúc cuối hành lang, dừng lại, nhìn tôi không nói gì.

Tôi âm ức nói, “Là do ông trời không có mắt, chắc là do cậu xui xẻo thôi. Cậu nói đi, muốn tôi đem giặt hay là mua cái mới, tôi đều sẽ làm!”

Cậu ta không lên tiếng, tôi càng không dám ngẩng đầu. Hồi lâu sau, bắt đầu cảm thấy buồn bực, mới nghe cậu ta “phì” bật cười một tiếng.

“Du Hoan Hoan, nét mặt của cậu không khác gì lúc con Hoan Hoan thả nguyên đồng phân vào giày của tôi đó.”

Tôi nghe thế, suýt chút nữa là nhảy lên bóp lấy cổ cậu ta, nhưng lại nhìn thấy dấu vết phạm tội trước mắt, đành im lặng nghe cậu ta nói tiếp.

“Bồi thường thì không cần, giặt giúp tôi là được. À, còn một điều kiện nữa.” Cậu ta lại nở nụ cười gian xảo. “Đến câu lạc bộ phim ảnh của tôi đi.”

Chỉ đơn giản vậy sao? Có thật không đây?

Tôi nghi ngờ nhìn, cậu ta nói: “Cứ bỏ qua như vậy thì tôi thiệt thòi quá rồi, không cần thì thôi.” Dứt lời, cậu ta xoay người định bỏ đi, tôi vội vàng kéo cậu ta lại, gật đầu như bằm tỏi.

Cậu ta cười, vỗ vỗ đầu tôi bảo, “Mỗi tuần một lần, nhất định phải nhớ đấy.” Cuối cùng, còn không quên nhấn mạnh nói: “Cún ngoan thì phải nghe lời của chủ nhân.”

Cứ như vậy, ta đã tham gia vào câu lạc bộ phim ảnh của cậu ta

Tôi trở về nói với Đậu Bản, Đậu Bản chỉ cười tủm tỉm, sau đó lắc lắc đầu ngón tay, bảo: thiên cơ bất khả lộ, lại bị tôi hành hung thêm một trận.

Câu lạc bộ điện ảnh này, cứ xem như là tiêu khiển của đời sống trung học đi.

5. Chương 5

Tôi vẫn chưa nói, tôi thích xem phim điện ảnh bao nhiêu.

Bởi vì mỗi lần ra rạp phim xem những bộ phim bi kịch, những mỹ nữ ngồi cạnh tôi đều khóc bù lu bù loa, ướt hết cả nửa tay áo của tôi mới chịu thôi, nhưng một giọt tôi cũng không nặn ra được.

Những bộ phim có thể làm tôi khóc không nhiều lắm, tôi thường tự nhủ với mình, Du Hoan Hoan, mày đúng là một người nhảm chán chẳng có gì đặc biệt.

Nhưng mà, khi tôi xem phim “Tiểu Hoàn Tử Anh Đào”, nước mắt lại rơi không ngừng.

Tôi còn nhớ, có một tập tên là “Tôi bị chó dữ rượt đuổi”. Tôi vui mình trong sofa xem phim, thấy Tiểu Hoàn Tử bị chó rượt theo, phải chạy lên cây trốn, Anh Đào cứ nói sẽ không đến cứu chị của cô ta, nhưng lại phớt lờ quên mình, liều mạng ngăn cản con chó dữ kia, xem đến đây, tôi lại không thể kìm chế được nước mắt trào ra, còn không bắt nó ngừng lại được.

Tôi len lén nói chuyện này cho Đậu Bản nghe, cô ta bảo tôi không phải thiếu thốn tình cảm, phải nói là rất nhiều nữa cơ. Nhìn tôi vẫn không hiểu gì, cô ta nhún nhún vai, bảo tôi vốn là đàn độn như vậy, cho nên lúc nào cũng đánh người.

Cho nên đồng ý đến tham gia câu lạc bộ điện ảnh của Nhược Thần, đúng là ngoài ý muốn vô cùng.

Nhưng tôi thề, lần đầu tiên đến trình diện, tôi không có cố ý đến trễ. Ai bảo điểm vật lý của tôi đột nhiên tăng cao, nên thầy giáo vui vẻ kêu tôi đến phòng giám hiệu, ca ngợi một phen.

Tôi vui sướng đến nỗi đầu óc choáng váng, trên đường đi đều cười một mình, đi một đoạn dài mới sực nhớ ra hôm nay là ngày hoạt động của hội điện ảnh, cho nên mới quay đầu lại chạy nhanh đến đây.

Khi đẩy cửa ra, bên trong đã tối đen như mực. Tôi không nói gì, lặng lẽ tìm một góc trong cùng rồi ngồi xuống.

Không lâu sau, ghé bên cạnh cũng có người ngồi xuống. Tôi không có suy nghĩ nhiều, bởi vì tôi còn bận coi phim, phim này ảnh hưởng rất nhiều đến tôi, làm cho tôi xem hăng say đến quên mất mọi thứ chung quanh. Câu chuyện tình yêu trong phim làm cho tôi thật sự không thể kiềm chế nổi, nước mắt trào ra mãi.

Giơ tay áo lên, tôi muốn len lén lau mặt, nhưng một chiếc khăn tay đưa đến từ bên cạnh. Lúc này, tôi mới thấy người ngồi cạnh mình là Nhược Thần, tôi có chút bực bội, không quen bị người khác nhìn thấy mình đang khóc, đặc biệt là cậu ta.

Yên lặng nhận lấy, suy nghĩ một lát, tôi lấy hết sức để hỉ mũi thật mạnh vào nó, nhìn thấy Nhược Thần nhẹ nhàng lắc đầu trong bóng tối, tôi lại cảm thấy có chút vui vẻ.

Khi ánh đèn sáng choang được bật lên, Nhược Thần mới nói, “Làm sao đây, khăn tay của tôi dính đầy nước mũi của cậu rồi.”

“Cậu nên nghĩ đến hậu quả này” Tôi đáp trả lại, hai tay che đi ánh mắt sừng đỏ.

Cậu ta bảo: “Đừng che, tôi vốn đã thấy rồi.”

Tôi đột nhiên cảm thấy ảo não, “Cậu đúng là tiểu nhân, chỉ biết len lén nhìn bên xấu tôi!” Tôi chợt đứng dậy, nhưng quần áo của tôi hình như vẫn còn lưu luyến cái ghế lắm, làm tôi lão đảo, ngã ngồi lên đùi Nhược Thần.

Cậu ta vịn chặt tôi, cười to, “Cậu cũng không cần gấp gáp nhào vào lòng tôi như vậy!”

Tôi thật muốn điên lên, trên mặt nóng như bị lửa đốt vậy. Tôi muốn đứng lên lại, nhưng cậu ta không cho, dùng sức giữ chặt tôi, từng câu từng chữ nói.

“Du Hoan Hoan, sau này đừng len khóc một mình nữa ...”

Khoảnh khắc đó, trong lòng tôi bỗng cảm thấy thật ngọt ngào.

Sau đó tôi mới nghĩ mãi nghĩ mãi, có phải Nhược Thần đối với người cậu ta thích, luôn là thiên biến vạn hóa như vậy, làm cho người khác không thể nhận ra không?

Chẳng phải trong tiểu thuyết luôn có cảnh nam chính thích khi dễ bắt nạt nữ chính hay sao? Nhưng mà cậu ta hình như không giống vậy lắm, nói chính xác hơn là giống một chủ nhân đang đùa với vật nuôi của mình vậy.

Chỉ đùa với vật nuôi thôi sao? Nghĩ đến những chuyện lúc trước, trong lòng tôi bỗng cảm thấy thất bại nặng nề, địa vị của tôi, quả nhiên cùng lắm cũng chỉ ngang bằng con cún trong nhà cậu ta.

Đúng là nghiệt duyên, haiz, thiện tai thiện tai.

Đến tháng 5, trong trường lại bắt đầu xôn xao. Ai cầm lấy tờ nguyện vọng của người nấy, kết thành một nhóm ngồi thảo luận rôm rả.

“Cậu thi ở đâu?”, “Đại học J, còn cậu?”, “Cũng vậy, nhưng mà mình thi ngành xây dựng, cậu cũng vậy đúng không?!” “Mình thi ngành nhiệt học”

Như vậy còn đỡ, khoa trường hơn là còn có một đám người thuê thám tử điều tra ai thi trường nào nữa ...

Mấy ngày sau, thám tử “Dùng bồ câu đưa tin”: thi đại học S: người X; thi đại học J: người Y; thi cao đẳng W: Sau đó, theo lịch điều tra tường tận này, mọi người đều hùng hực khí thế tiến hành chiến lược đối phó với nhau.

Mỗi ngày đều như thế, làm cho tôi suýt nữa tưởng nhầm là bộ phim truyền hình chiếu đúng phóc 8 giờ tối cơ chứ.

Không biết có ai tin không, tôi chỉ tốn có 5 phút đồng hồ là có thể hoàn thành quyết định quan trọng cho nửa đời sau của tôi rồi.

Nguyên nhân rất đơn giản, bà mẹ cố vấn thân yêu của tôi đến đại học T, sau đó trở về mặt mày hơn hớn nói: đại học T rất dễ thi vào!!!

Tôi nghe được tình báo quan trọng như vậy, cho nên dứt khoát chọn đại học T, vốn là vậy, tôi vốn là học khoa học tự nhiên, dĩ nhiên phải cống hiến cho nước nhà rồi, không phải, phải là khoa học nước nhà mới đúng.

Tôi thừa dịp người khác vẫn còn suy nghĩ trầm tư, len lén rút tờ nguyện vọng ra, vừa điền vừa đắc ý cười.

Liếc nhìn sang Đậu Bản, thấy cô ta đang gục xuống bàn, chăm chú nhìn vào một bức tranh, chả thèm đếm xỉa đến đám người rảnh rỗi bên cạnh, tôi chạy đến hỏi, “Đậu Bản, cậu điền nguyện vọng gì vậy?”

Cô ta che kín lại bức tranh, thần bí nói với tôi: “Hoan Hoa, cho cậu xem cái này.”

Nhìn cô ta thần thần bí bí, tôi chợt cảm thấy lạnh cả xương sống. Tôi nói: “Cái gì vậy, đừng dài dòng, đưa ra ỉnh xem.”

Cô ta lấy tay trái ra, tôi thấy là một bức tranh vẽ một mỹ nữ cực xinh đẹp, dù chỉ có nửa bên mặt nhưng cũng đủ biết là diện mạo nghiêng nước nghiêng thành. Tôi không khỏi than thở, “Wow, Đậu Bản, là cậu phải không?”

Cô ta lại cười càng thêm kỳ lạ, “Vẫn còn, chưa hết đâu.”

Tôi đẩy đầu gần sát vào, cô ta kéo tay phải xuống, “Wow! !” Tôi sợ hết hồn, sợ hãi la lên, một nửa còn lại là gương mặt rất dữ tợn, hợp lại làm một với gương mặt mỹ nữ bên trái, đặc biệt quyến rũ.

Tôi sợ hãi nhìn sang Đậu Bản, còn cô ta thì cười ha hả không ngừng.

“Chẳng lẽ ngành cậu thi là ...” Tôi yếu ớt nói nhỏ.

“Không sai, mình đúng là thi vào khoa phẫu thuật thẩm mỹ của đại học T, ha ha ...” Tiếng cười kinh khủng của Đậu Bản vẫn còn vang lên văng vẳng bên tai tôi, cả lớp lại đổ đầy mồ hôi, nhìn vào bức tranh mỹ nhân mặt quỷ của cô ta.

6. Chương 6

Thật ra, sắp đến kỳ thi tốt nghiệp trung học, tôi rất muốn hỏi Nhược Thần xem, cậu ta điền nguyện vọng gì. Với thành tích của cậu ta, muốn vào trường trong top 3 toàn quốc cũng không thành vấn đề. Bất chợt, trong lòng tôi không khỏi cảm thấy có chút may mắn, tôi rất muốn hỏi, nhưng lại sợ nhận được đáp án làm ỉnh thất vọng, mấy lần muốn mở miệng hỏi rồi lại thôi, rốt cuộc vẫn là không hỏi.

Một ngày trước ngày thi, tôi đột nhiên bị bệnh sốt, người trong nhà hoảng sợ đưa tôi đến bệnh viện, bác sĩ bảo chỉ là bệnh dị ứng bình thường, ngồi truyền hai chai nước muối rồi đuổi tôi về nhà.

Vất vả lắm mới ngủ được, sáng sớm thức dậy, kinh nguyệt lại đến.

Tôi ở trong nhà vệ sinh, suýt nữa thì đập đầu vô tường luôn rồi.

Thời gian này đã hành hạ tôi đến muốn sống muốn chết rồi, còn thêm kinh nguyệt, nhiều lần tôi đau đến té xỉu. Mẹ tôi chợt dạ thừa nhận, đây là di truyền từ người bà mà sang, còn rất dứt khoát hứa hẹn với tôi, sinh con xong là sẽ tốt thôi, làm tôi kinh ngạc suýt nữa nôn ra máu ngay bên đường.

Nóc nhà lũng làm mưa suốt đêm, thật là, kỳ thi của tôi còn chưa bắt đầu, tôi đã ngửi thấy mùi thất bại nặng nề rồi. Bởi vì nếu không thi đậu đại học, nhất định sẽ bị quăng ra đường bán vé số, thê lương vô cùng, tôi không chắc chắn kết quả sẽ là thế, nhưng từ trong phim tôi có thể tưởng tượng được phần nào.

Hu hú hu

có câu hồng nhan bạc mệnh, đúng là không sai, một từ cũng không sai a.

Gượng cười đi ra khỏi cửa, tôi liền đau không chịu nổi. Đi được một chút thì dừng lại một chút, ốc sên còn bò nhanh hơn cả tôi.

Trên đường, tôi gặp được không ít bạn bè, Du Hoan Hoan, không sao chứ? Sao sắc mặt kém quá vậy. Tôi gượng nói, không có gì không có gì. Còn xui xẻo gặp phải tên Chung Lâm phiền phức, tôi chịu không nổi kêu hân “xéo” đi thôi, cậu ta lại tức giận bảo sẽ chạy đến mách với chủ nhân của tôi.

Rốt cục cũng đi được đến phòng học, ngồi xuống nghỉ một cái vậy. Nhưng nghĩ lại, như vậy không được thực tế, tôi đành lết người vào nhà vệ sinh, lúc đi ra, tôi cảm giác như mình sắp chết rồi ấy, đặt mông ngồi xuống ở một góc, tôi khóc nức lên.

Tôi vừa khóc, vừa mắng ông trời không có mắt. Học hành khổ ải hơn mười hai năm, tôi cũng chỉ vì ngày hôm nay thôi mà!!!

Tôi không cam lòng, thật sự không cam lòng mà! Càng nghĩ càng thấy khổ sở, lại càng lúc càng đau, trong lòng tôi thầm nghĩ, chết đi còn tốt hơn.

Đang đau lòng muốn chết, tôi mơ màng thấy có người đi đến, sau đó nhẹ nhàng ôm tôi vào ngực.

Trong lòng thoáng run nhẹ, tôi biết người đó là ai. Trên người cậu ta có một hương bạc hà nhàn nhạt, làm cho lòng tôi dần tĩnh lặng lại.

Cái ôm này thật là ấm áp đến kỳ lạ, làm cho đau đớn trong tôi dần nguôi ngoai. Tôi dừng khóc, nhưng tay vòng ôm ấp có một loại kỳ lạ ấm áp hơi thở, đem của ta đau đớn chậm rãi bao vây lại, nhất nhất bình phục. Ta dừng lại khóc, trong lòng bất chợt lại muốn được cậu ta ôm thêm nữa.

Haiz ~ haiz ~ tôi đúng là háo sắc mà, bây giờ là lúc nào rồi, còn muốn ăn đậu hũ của người ta. Nhưng mà ... nhưng mà ... Tôi chợt cảm thấy, kỳ thực cũng thoải mái lắm mà ...

Có một âm thanh dịu dàng, thổi ấm bên tai tôi, “Du Hoan Hoan, không phải đã nói với cậu rồi sao, không được lên khóc một mình.” Mũi của tôi lại cảm thấy đau xót, nhưng khóe miệng lại ngược lại, vung lên mỉm cười.

Cố chấp chôn đầu vào cổ của cậu ta, tôi không muốn cho cậu ta nhìn vẻ mặt giàn giụa nước mắt xấu xí của tôi. Cậu ta nở nụ cười, bảo, “Du Hoan Hoan, lần này cậu lại làm ướt hết cả áo sơ mi của tôi rồi.”

Tôi bối rối rời khỏi ngực của cậu ta.

Nhược Thần như vậy thật thân quen, nụ cười trong sáng tựa như ánh mặt trời, chiếu rọi lòng tôi, làm cho trái tim tôi như sáng rõ lên.

Cậu ta nhìn vào mắt tôi, đôi mắt nháy nháy lên vẻ tình cảm, nhưng cậu ta chỉ nói vồn vện ba chữ: “Cố gắng lên!”

Chỉ một cái ôm, chỉ ba chữ đơn giản, lại làm ọi dưng cảm của tôi đều trở về rồi.

Cả hè này, tôi đều ở trong nhà dì.

Cũng chính vì anh họ của tôi đang du học ở Anh, lần đầu tiên về đây nghỉ hè, việc đầu tiên muốn làm cũng chính là ôm cô em gái thân thiết là tôi đây.

Dĩ nhiên, ở trong điện thoại, hẳn nói buồn nôn vô cùng, nói cái gì mà em gái à em gái ơi, anh nhớ em muốn chết đây, làm cho cả người tôi đều lạnh run.

Từ nhỏ, chúng tôi thân thiết còn hơn cả anh em ruột, thường xuyên chơi trò Ultraman và Godzilla đại chiến, nhưng điều làm tôi khó chịu là, lần nào Godzilla cũng là tôi đóng.

Tôi thật nghi ngờ, họ hàng nhà tôi đều có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng, nếu không, sao lần nào bọn họ cũng đánh nhau đến mắt mũi sưng bầm như thế, còn bảo là đang “tương thân tương ái” nữa.

Cũng may, lúc lên trung học thì ông anh đã bị quảng sang Anh quốc rồi, tai của cô cũng yên tĩnh hơn nhiều. Giờ từ Anh trở về, chắc là cũng nên bớt bạo lực đi một ít nhỉ?

Nhưng khi nhìn thấy hẳn, rốt cuộc tôi cũng thấm thía hiểu được, cái gì gọi là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Tên này, vẫn vô liêm sỉ như trước!!!

Hắn vẫn đẹp trai như trước, đeo mắt kính vẫn nho nhã như cũ, nhiều năm không gặp, tôi nhìn hẳn cũng phải ngưỡng mộ. Bất quá, tất cả đều là giả tạo thôi!!! Vừa nhìn thấy tôi, hẳn cười hai tiếng thật âm hiểm,

sau đó bắt đầu khoa tay múa chân. Hai chúng tôi, cũng không cần phải giả vờ nữa, tôi vút hết phong phạm thực nữ gì đó sang một bên, liếc mình lưu manh theo hắn.

Cho nên, mỗi ngày tôi đều chiến đấu kịch liệt cùng hắn. Ngay cả khi ăn cơm cũng không bỏ qua, làm ọi người cười sặc sụa.

Hai kẻ dở hơi chúng tôi hợp lại, làm cho ngày lại ngày trôi qua rất nhanh.

Chỉ là, trong lòng của tôi, vẫn phần nào nhớ đến Nhược Thần.

Tôi muốn hỏi cậu ta, thi có tốt không? Tôi còn chưa cảm ơn cậu ta về hôm ấy nữa.

Nhưng tôi vẫn không gặp được cậu ta, từng đêm dưới hè, thiếu niên anh tuấn từng dịu dàng gọi tên tôi dưới bầu trời đêm đầy sao, vẫn không có xuất hiện.

7. Chương 7

iữa tháng 8, tôi cũng thuận lợi nhập học. Chuỗi ngày nghỉ của ông anh họ cũng sắp kết thúc, chỉ còn hai ngày nữa là phải trở về Anh. Thật có chút không nỡ, dù sao tình cảm từ nhỏ đến lớn, muốn bỏ cũng không dễ.

Ăn cơm tối xong, ông anh bảo, đi xuống đây một chút.

“Em không đi đâu ~ đi ra ngoài nhất định sẽ bị muỗi cắn chết” Tôi vẫn giống như mùa hè hằng năm, chỉ nằm úp sấp không đi không đứng không ngồi dậy.

“Nhìn xem, bụng đều là mỡ không hà, còn đâu là thiếu nữ xuân xanh nữa! Em vẫn còn là thiếu nữ nha ~” Tên chết tiệt, còn dám chạy đến vỗ vỗ cái bụng đã no căng của tôi nữa.

“Anh đi chết đi!!!” Tôi đá hắn, “Ngứa da muốn ăn đòn sao?!”

Được rồi, đi xuống lầu vận động người tiêu hóa chút thức ăn vậy!

Trong khu này có rất nhiều hoa quế, dù còn chưa nở rộ nhưng trong không khí có một hương thơm ngọt ngào, thoang thoảng trong khôn khí, dễ chịu vô cùng.

“Anh, thật là thơm nha!” Tôi say mê hít một hơi.

“Ha ha, anh thấy em là muốn đến vườn hoa quế mới đúng, nhìn kia ~ nước miếng gì cũng chảy hết cả rồi!”

Nói chuyện không nghiêm chỉnh, đá một cái!!!

“Em gái thân yêu à, đừng có giả vờ nữa, ai mà không biết, em thích nhất là ăn uống. Khi em thấy đồ ăn thì thông minh cũng ...” Hắn làm cái ám hiệu: “Ngu ngốc!”

Tôi lườm hắn một cái, trong lòng thầm nghĩ, khi trở về nhất định phải treo hắn lên mà đánh!

Hắn vẫn còn không biết sống chết nói tiếp, “Đúng rồi, khi em ngoáy mũi thì còn ngu hơn nữa . . .”

Tôi cũng không nhịn nổi nữa, điên cuồng đánh sau lưng hắn, giết người diệt khẩu cho rồi!!!

Hắn oang oang kêu lên, “Con heo chết tiệt này, đừng có đánh nữa, đau muốn chết à!”

Tôi lại vung quả đấm lên, chợt nhìn thấy một dáng vóc thân quen...

Ở cửa tòa chung cư đối diện, có một nam sinh đang cầm lấy túi nhựa, không thể tin được nhìn chúng tôi.

Trong phút chốc, lòng tôi bỗng thấy như muốn khóc vậy, tôi đã nói mà, tôi đã nói mà, cậu ta thật sự ở gần đây. Thì ra tôi lại muốn gặp cậu ta như vậy, muốn gặp đến như vậy.

“Nhược Thần ~” Âm thanh ghen ngào, tôi thật không tin nổi, đây là giọng nói của tôi sao, thật là xấu hổ!!!

Cậu ta lại không vui vẻ như tôi nghĩ, mà ngược lại, Hình như đang tức giận thì phải. Không nói gì đi đến cạnh thùng rác, sau đó vứt túi rác vào như muốn hả giận vậy, “Phanh” một tiếng, làm cho hai anh em chúng tôi đều run lên một cái.

Sau đó, cậu ta lạnh lùng nhìn tôi, bước nhanh đến bên cạnh. Đôi môi mỏng mím chặt lại, hai tay nắm thành quyền, đốt ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Tôi vô ý thức rụt về sau một bước, trong lòng cố gắng tự trấn định mình, tôi tự hào nói tôi không làm chuyện gì có lỗi với cậu ta cả, nhưng tại sao, vị thiếu gia này lại có vẻ mặt như muốn giết chết tôi vậy?

“A ~ Xin chào, đã lâu không gặp . . .” Tâm trạng vui sướng khi gặp lại hoàn toàn biến mất, thay vào đó là tâm tình bất an lo lắng phập phồng.

Cậu ta dùng ánh mắt lạnh như băng liếc qua anh tôi, “Du Hoan Hoan, cậu đang vui vẻ lắm, đúng không?”

Giọng nói không có chút ấm áp nào, làm tôi có chút mơ hồ, “Sao cậu lại nói vậy?” Cậu ta không vui à? Tôi lúng túng quay đầu lại nhìn ông anh, cái tên biến thái này, trong mắt hẳn toàn là vẻ hứng thú cả, thôi rồi, tiếng chuông báo động bắt đầu vang lên rồi.

Quả nhiên, ông anh lưu manh của tôi đột nhiên thay đổi 360 độ, dùng nét mặt xinh đẹp chết người ôm tôi vào ngực, dùng một giọng nói cực kỳ, cực kỳ thân mật hỏi tôi, “Hoan Hoan, ai vậy em?”

Một câu nói, dễ dàng đốt cháy lửa giận của người khác, lần đầu tiên, tôi nhìn thấy vẻ tức giận lóe lên trong con người vốn dĩ ôn hòa mê người của Nhược Thần .

“Tôi là chủ nhân của cậu ta!”

Cái gì chứ! ! ! Đây là cái đáp án chết tiệt gì vậy?! Thật là tôi muốn té xỉu ngay tại chỗ!

Không ngờ, anh tôi lại còn bạo hơn cả cậu ta, “Tôi là người đàn ông quan trọng nhất của Hoan Hoan đó nha~”

Ồi trời ơi, má ơi, bà nội ơi, ông anh thần thánh ơi, anh đừng thêm dầu vào lửa nữa, trực tiếp giết em còn tốt hơn.

Gương mặt của Nhược Thần thoáng chốc tối đi, lồng ngực phập phồng, hình như là đang nén lửa giận xuống. Trời ạ, đây là cái tình cảnh gì vậy, chẳng khác gì chiến tranh thế giới xảy ra a .

“Nè nè, mấy người làm cái gì vậy!” Hừ, xem tôi như người vô hình sao, tôi nhỏ tiếng phảng phất, còn rất cố gắng tránh khỏi khuỷu tay của ông anh chết tiệt kia. Con heo này, sao lại ôm tôi chắc vậy chứ, chán chết!!!!

Lúc này, Nhược Thần bước đến nắm lấy cổ tay của tôi.

“Cậu muốn làm gì?” Là anh tôi nói, rảnh nhì? Làm như không liên quan đến anh vậy!

“Anh có quyền quản tôi ư?”

Ồ? Đây là lời do Đại thiếu gia của trung học F nói ư ? Thật là vô lại nha? Còn rất ngang ngược nữa? Hình như hôm nay ai cũng không được bình thường thì phải?

Hai người đàn ông đứng đối diện với nhau, làm cho tôi đứng giữa khó xử muốn chết, nhưng mà nhờ vậy mới phát hiện được, Nhược Thần cao hơn anh tôi một chút nha. Kỳ lạ, trước kia tôi cứ nghĩ cậu ta là một mỹ nam nhu nhược, mấy tháng không gặp, đã “trở mã” nhanh vậy sao?

Khoan ... khoan đã, hình như bây giờ không phải thời điểm nghĩ đến mấy chuyện đó! Tôi âm ỉ bước ra khỏi cõi thần tiên, trở về với thực tế. Hai người nam này vẫn không nói gì nhìn nhau, trong không khí còn nghe được tiếng tia lửa gặp nhau “xoẹt xoẹt” nữa.

Hoàn toàn yên tĩnh.

Đột nhiên, anh tôi buông tay ra, trên mặt là nụ cười chết tiệt quen thuộc.

“Anh chàng mỹ nam này, đừng có nghĩ như vậy thật, tôi trả Hoan Hoan cho cậu là được thôi!”

Tôi xỉu mất

không hổ là ca ca biến thái của tôi, tốc độ thay đổi sắc mặt có thể thi đấu với mẹ yêu rồi

tôi bất đắc dĩ nhìn cậu ta, lần này đầu heo (anh của Hoan Hoan) lại được đặc ý rồi. Tôi vô cùng đồng tình nhìn vẻ mặt vẫn chưa rõ ràng lắm của Nhược Thần, tôi có thể hiểu mà, người bình thường gặp phải biến thái đều có phản ứng này thôi.

Ông anh chết tiệt kia tung tăng trở về, trên mặt còn ra vẻ rất thỏa mãn nữa chứ.

Tôi không nói gì nhìn hắn, cái gì chứ, hắn còn không giải thích, đã quăng lại cục diện rối rắm này cho tôi hả? Rốt cuộc, người nào đó chịu không nổi ánh mắt giết người của tôi, đành phải quay đầu lại chêm thêm một câu: “Hầu hạ chủ nhân nhà em thật tốt nha, em gái thân yêu của anh!”

“Bốp ~~” Tôi không thể nhịn được nữa, lập tức cởi giày ném về phía hắn, rất thuận lợi trúng ngay mục tiêu, một giây sau, đầu heo đã ngã phịch xuống đất.

8. Chương 8

Trên thế giới này có rất nhiều chuyện trùng hợp, ví dụ như mỗi khi tôi gặp được Nhược Thần, đều ở những thời khắc rất kỳ diệu.

Thành thật mà nói, tôi không thích như vậy lắm. Thử nghĩ mà xem, một người đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống bình thường của bạn, quấy rầy mọi thứ, làm xáo trộn cả lên, làm cho bạn động lòng, bạn có cảm thấy dễ chịu không?

Nhưng nói như vậy cũng có nghĩa là ... có lẽ là ... thật sự thì tôi cũng cảm thấy bản thân mình không có chút chí khí nào, nhưng mà ... hình như ... tôi có chút để ý đến Nhược Thần.

A a a a

thật không muốn thừa nhận không muốn thừa nhận không muốn thừa nhận !

Nhưng bằng chứng thì chất cao như núi đấy nhé

tôi nhìn thấy cậu ta, trong lòng vừa vui sướng vừa cảm động, giống như ... giống như ... Một con cún nhìn thấy chủ nhân thì vui mừng vẫy vẫy đuôi chạy đến vậy ...

Còn nữa, khi ông anh đang phát bệnh điên vô cùng nguy hiểm thì, tôi chỉ nghĩ làm sao để giải thích với cậu ta, chẳng lẽ ... Chẳng lẽ tôi sợ Nhược Thần hiểu lắm?

Không phải

đúng là tôi thích ngắm mỹ nam thật, chẳng lẽ có người không thích ngắm mỹ nam sao

Nhưng mà mỹ nam chỉ để ngắm nhìn từ xa thôi a

~~Còn tôi, bây giờ phải làm sao đây !

Hic hic ...

Hình như tôi đang ngắm một mỹ nam mà không chớp mắt một cái, ngắm trông mắt của cậu ta này, bờ môi của cậu ta này, cằm của cậu ta này ... sao cái gì cũng hoàn mỹ vậy chứ, làm cho tôi vừa ngắm, vừa có thể nghe tiếng tim đập rộn ràng của mình

Ánh mắt di dời xuống cái cổ thon dài, bên dưới lớp áo T-shirt là bờ vai rộng ảm áp, là thân hình cường tráng ~ oa, xương cốt hiện lên cũng rất rõ nha, ngón tay thon dài đang cầm chặt lấy cổ tay của tôi ~~

Khoan ... khoan đã?! Nắm cổ tay của tôi á?

A a a a ~~ tôi đột nhiên hoàn hồn

“Bắt” một cái, hất nó ra

~~Ông trời ơi~~ tôi cũng háo sắc quá đi~~ còn quên mất mình đang ở tình cảnh gì~~ hu hu hu hu~~ tôi đúng là kẻ ngu ngốc mà

~~Bất quá, tôi lại phát hiện được, gương mặt Nhược Thần đang ửng đỏ nha, lại còn lấy tay hung hăng vuốt tóc nữa chứ, giọng điệu của cậu ta cũng sa sút nhiều hơn ban nãy,

“Du Hoan Hoan, cậu thật sự là làm tôi giật chết mình!”

Tôi? Đang nói tôi sao? Nghi ngờ chỉ vào mũi của mình, kỳ thật nha, hình như tôi đâu có làm nên chuyện gì kinh khủng đâu?

Haiz, đột nhiên, trong lòng tôi cảm thấy thất bại sâu sắc~~ tôi vừa nháy mắt một cái, cánh tay của thiếu gia đã mạnh mẽ kéo tôi vào trong sảnh~~

“Cậu ... cậu ... tôi ... tôi ...” Trong nháy mắt, tôi như trở thành người ngoài hành tinh khác, lời nói cũng không chút mạch lạc, cứ “cậu cậu tôi tôi”

Đầu của cậu ta đột nhiên rúc vào trong cổ của tôi~~ tóc gáy của tôi nhất thời dựng ngược cả lên, cánh tay cứng đờ muốn đẩy đầu của cậu ta ra. Mới động đậy thôi, lập tức bị cậu ta kiềm chặt lại.

“Ngoan ngoãn, đừng động đậy~~ “

Hơi thở ấm áp xuyên qua lọn tóc mềm mại khoan khoái, truyền đến cổ của tôi, ngứa thật đấy, tôi nhè nhẹ gãi cổ.

Không khí giữa hai chúng tôi dần trở nên mờ ám, giống như đôi tình nhân đang giận hờn nhau vậy, còn tôi, dưới một đêm như vậy, lại hoàn toàn say lòng.

Không biết qua bao lâu, ở cổ lại truyền đến một hơi thở nóng bỏng, làm ặt tôi đỏ còn hơn con tôm luộc chín nữa. Thiếu gia thỏa mãn ngẩng đầu lên, cánh tay siết chặt lưng tôi, không hề có ý định buông ra. Cậu ta cứ như vậy mà nhìn tôi, trong mắt đều là ngỗ nghịch và ương bướng,

“Cậu, chỉ có thể là cún ngoan của một mình tôi.”

Cái này ~ là đang ra lệnh cho tôi sao? Nhưng mà ... tại sao ... tôi lại ... cam tâm tình nguyện gật đầu chứ???!!!!

Du Hoan Hoan à Du Hoan Hoan, mày tự bán rẻ mình rồi! ! Trong lòng, một âm thanh yếu ớt gọi tôi lại, nhưng có vẻ như mỹ nam đã chiếm được phần thắng áp đảo rồi.

Cậu ta nhếch nhẹ môi nhìn tôi, sau đó, nhắc đến như vô ý: “Đúng rồi, cậu nhận được thư báo trúng tuyển đại học chưa?”

Gật đầu.

“Đại học T đúng không?”

Lại gật đầu.

“Khoa công nghệ kỹ thuật?”

Lại gật đầu lần nữa.

“Sao cái gì cậu cũng biết vậy?” Rốt cuộc, tôi mới nhớ là nên hỏi cậu ta.

Thiếu gia nháy mắt vài cái với tôi, cười mà không nói. Còn thừa nước đục thả câu?! Giận nha~~ tôi nhứu chặt lông mày, tỏ vẻ bức mình, cậu ta vẫn còn cười vui vẻ cho được.

Sau đó cậu ta buông tôi ra, chỉ về sau lưng tôi, “Anh của cậu ngồi như vậy hẳn là mệt lắm ~”

Tôi quay đầu lại, mặt mày xụ xuống ~ cái tên lén la lén lút ngồi bên cạnh bồn hoa đang thò đầu ra nhìn lén đó, còn không phải đầu heo thì là ai chứ?! Còn dám trợn nữa ~ đừng có né, kính mắt của anh có phản quang đó!!!! Tôi đã nói rồi, nhơ nhã cái gì chứ, toàn là giả tạo thôi!!!

Nhược Thần buồn cười nhìn tôi chạy về phía hắn, còn vẫy tay chào tạm biệt với tôi, sau đó xoay người đi lên lầu, cậu ta đột nhiên dừng lại.

“Quên nói cho cậu biết, tôi cũng nhận được thư thông báo trúng tuyển rồi.”

Tôi chợt dừng lại, yên lặng nghe!

Cậu ta không quay đầu lại, nhưng lời cậu ta vừa nói, làm cho tôi thật lâu sau đó cũng không quên được.

“Đại học T, khoa Điện tử thông tin, cùng ngành với cậu đấy.”

9. Chương 9

Mãi cho đến nửa năm sau của năm nhất Đại học, tôi vẫn không hiểu nổi, với thực lực của Nhược Thần, sao lại có thể vào đại học T chứ. Dĩ nhiên, đại học T cũng không thiếu nhân tài kiệt xuất ^^

Aiz ~ làm như vậy, tôi cảm thấy như nhân tài không được trọng dụng vậy ...

Bất quá, giấc mộng mỹ nam của tôi cũng từ lúc Nhược Thần vào trường mà hoàn toàn tan vỡ!!!!

Không biết là mất thẩm mỹ của mẹ tôi biết giảm xuống, hay là trường học cố ý điều mỹ nam đi hết rồi, tóm lại, trong lòng tôi chỉ có một cảm xúc duy nhất: tôi lại bị lừa gạt!!!!

Đại học T đúng là có rất nhiều nam sinh, tỷ lệ nam nữ là 9:2. Vào trường không bao lâu, tôi mới cảm giác được cái gì là nam sinh đầy đường. Tập thể dục buổi sáng, đi học, tan lớp, ăn cơm, đi dạo ... Chỉ cần ở trong trường học, đâu đâu cũng thấy được một loài sinh vật quen thuộc -- nam sinh.

Nhưng mà, nhiều nam sinh như vậy, lại không thể tìm ra được một tên mỹ nam chứ. Bề ngoài không được đẹp thì thôi đi, còn lồi thối lệch thếch, suốt ngày lồi tha lồi thôi. Một tên mọt sách với cái tổ quạ trên đầu, cùng một mảnh nam vạm vỡ, hoàn toàn là hai phong cảnh trái ngược nhau a!!!

Thử nhìn sang đại học F đi, người ta đều là nam sinh có tri thức, hiểu lễ nghĩa, cử chỉ khéo léo lịch sự thanh tú. Còn chúng ta thì sao? Cho dù là mùa đông lạnh lẽo cũng không chịu mặc một cái áo, suốt ngày chảy đầy mồ hôi, trên đầu thì như có khí nóng bốc lên, ngay cả cái bánh bao trên tay cũng nóng hôi hổi để tăng thêm “nhiệt huyết”.

55555 ~ thật sự là trái ngược hoàn toàn mà ~ chẳng trách sao mỗi lần đi qua cửa đại học F, tôi đều yên lặng rơi lệ ...

Tôi đã biết tôi sẽ không tốt số như vậy mà, lý tưởng của tôi, giấc mơ của tôi, tất cả đều tan thành mây khói rồi.

Cũng chính vì như vậy, Nhược Thần trở thành thứ để điều tiết cơn giận duy nhất của tôi. Khi nào không chịu nổi nữa, tôi lại len lén nhìn cậu ta, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Aiz, ai bảo cùng các khoa cùng ngành thì có thể học chung chứ. Thiếu gia thường ngồi cùng bàn với tôi, đây là sắc đẹp đưa đến tận cửa nhà, không nhìn thì đúng là lãng phí.

Nhìn thử xem, đúng là đàn ông trưởng thành thì thay da đổi thịt mà. Trước kia cậu ta cao gầy, bây giờ thân hình càng lúc càng cường tráng, kỳ lạ là một chút mỡ cũng không có nha, vóc dáng mạnh mẽ cao ngất, không giống những người khác, lúc nào trên người cũng đầy mồ hôi

~

Dáng vẻ khi cậu ta cười lên quả thật là hại dân hại nước mà, đôi mắt đào hoa khê nhếch lên, lơ đãng mà bắn tia điện khắp bốn phía, chẳng trách sao đám nữ sinh trong khoa cứ gọi là thần hồn điên đảo, suốt ngày chạy theo cậu ta.

A, mỹ nam quay đầu lại kìa, hử? Đang cười với tôi sao? Nhưng mà, sao ánh mắt của mọi người nhìn tôi có vẻ khó chịu quá vậy chứ?!!

“Du Hoan Hoan, nước miếng của cậu chảy xuống sách rồi kìa.”

Tôi lúng túng quay đầu sang chỗ khác lau miệng, trong lòng thầm giết cậu ta một ngàn lần

đây chỉ là phản ứng sinh lý bình thường của loài người thôi mà, có cần phải vạch trần rõ ràng vậy không, hu hu

~Lúc này, giáo sư anh minh thần võ của chúng tôi bắt đầu lên tiếng, “Đến giờ lên giải đề hôm qua tôi đã giao, ừm . . .”

Ông ta lật lật tờ danh sách, “Loại ABB đi.”

Haiz, giáo sư của chúng tôi tên Ứng Minh, ông ta cũng không tệ, chỉ là mỗi ngày đi học đều kêu vài học sinh lên chữa bài cho đỡ nhàm chán, hôm nay không biết là ai xui xẻo nữa.

Khoan đã, sao mọi người đều xoay lại thương cảm nhìn tôi chứ, thiếu gia bên cạnh lại càng thương xót hơn nhìn tôi.

“Loại ABB, loại ABB ~” a a a a ! ! Không phải là tôi sao?!!

Quả nhiên, ngẩng đầu lên đã nghe thấy ông ta gọi tên tôi, “Du Hoan Hoan

“

Tôi thoáng cái luống cuống tay chân, giật lấy bút và sách của Nhược Thần, lật vài trang, sau đó nhanh chóng ghi chép lại với tốc độ thần tốc. Đứng dậy, tôi vẫn không chịu ngừng lại, viết thêm vài chữ nữa.

Ứng Minh bắt đầu mất kiên nhẫn, “Du Hoan Hoan, em nhanh lên đi.”

“Vâng ~” Tôi không yên lòng đáp lại, chậm rãi từ từ đi, giỡn à, không thừa cơ hội này viết thêm vài chữ, để cho bị ông bắt sống sao?!

Được rồi được rồi, chỉ cần nhớ kỹ công thức tính toán, viết lên bảng đen là được. Đứng trước tấm bảng đen, tôi đưa tay lên ...

“Cạch cạch cạch” Vài âm thanh khó chịu vang lên, Ứng Minh chống tay lên cái bàn bên cạnh, vẽ mặt đen kịt.

Sao vậy? Tôi khó hiểu nhìn Nhược Thần, vai của cậu ta co rúm lại, che miệng, chỉ chỉ vào tay của tôi.

Tôi từ từ nhìn xuống, a a a a ~ tôi là ngu ngốc mà, đúng là ngu ngốc mà

~~Tôi lại dùng bút bi viết lên bảng ...

10. Chương 10

Đúng là mất mặt mà, càng chết tiệt hơn là, đã tan lớp rồi mà cái tên đáng chết bên cạnh tôi vẫn còn cười mãi không chịu ngừng.

“Này, tôi bảo, cậu đừng có cười nữa! !” Hừ, thật là, nhẽ ra là một cực phẩm mỹ nam, lại cười mất hết cả hình tượng như vậy.

“Cún ngoan tức giận sao? !” Nhược Thần ngừng cười, nhẹ nhàng nắm cái mũi của tôi.

Mặt tôi đỏ bừng, quay đầu sang chỗ khác lờ cậu ta đi. Cậu ta nhún nhún nhún vai, bàn tay ôn hòa lại bắt đầu vỗ về chơi đùa với tóc của tôi.

Tôi nghe được tiếng nhịp tim đập xốn xang loạn nhịp của tôi, nhất định phải đi khám bác sĩ để xem có vấn đề gì không mới được.

Aiz, khi bắt đầu vào học, tôi đã phát hiện Nhược Thần hình như đặc biệt thích chạm vào tôi.

Có khi vô tình có khi cố ý, cậu ta lại véo mặt tôi, hoặc vỗ vỗ đầu tôi, có khi còn tựa sát mặt vào để nói chuyện, hơi thở nóng ấm cứ phả vào mặt, làm cho trái tim tôi càng loạn nhịp hơn.

Có nhiều lần đi qua đường, cậu ta còn nắm tay dẫn tôi qua, Xin nhờ, tôi đâu phải con nít ba tuổi, mặc dù bây giờ xe cộ đông đúc, mặc dù tính tôi hay mơ mơ màng màng, mặc dù...

Nhưng mà cảm giác không tệ.

Lúc bị cậu ta nắm tay kéo đi, gò má của cậu ta, từng đường viền góc cạnh trên gương mặt đều khắc sâu vào trong óc của tôi, giống như một bức họa rõ ràng. Ngón tay của cậu ta thon dài xinh đẹp, khi nó lướt qua tay tôi, trong lòng tôi thấy thích thú vô cùng. Ở trong mơ, tôi cũng có thể cảm nhận được cảm giác ấm áp mà cậu ta truyền đến, dịu dàng vây lấy tôi.

Bất quá, tôi rốt cuộc là cái gì của cậu ta chứ? Nghĩ đến vấn đề này, trong lòng tôi lại thấy ảm đạm không thôi.

Cậu ta từng nói thích tôi, nhưng là vì tôi giống như con cún nhà cậu ta vậy, -_____ -

Cậu ta cũng từng ôm tôi, nhưng đó là vì bị anh tôi kích thích thôi.

Nhưng mà, cậu ta còn vùi đầu vào cổ của tôi nữa nhé, nhẹ nhàng sờ mặt của tôi nữa nhé, kéo tay tôi nữa nhé ... Những chuyện này thì làm sao mà giải thích đây? Còn không phải là vì cậu ta xem tôi như Hoan Hoan nhà cậu ta, mà tôi thì ... Hình như là không nghĩ như vậy?

Những vấn đề này luôn quấy nhiễu tôi, nhưng tên Nhược Thần đó, cứ như âm hồn không tan, cứ xuất hiện bên cạnh tôi mãi, đã mưa tuyết còn thêm sương giông, làm cho đầu tôi đau chết đi được, mệt quá mệt quá!!!

Nói cũng kỳ, Nhược Thần tính ra cũng là mỹ nam số 1 trong trường, rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ đều nhìn vào cậu ta. Nhưng không hiểu sao, tôi chưa từng bị đứa con gái nào khiêu khích cả, thậm chí cả thư tình tặng cho cậu ta tôi cũng chưa từng thấy ...

Tiểu thuyết gì đó, ngôn tình gì đó, đều là lừa gạt thôi ...

Nhiều lần, tôi chủ động muốn giới thiệu Nhược Thần cho đám chị em, nhưng bọn họ đều đồng thanh bảo không cần. Hừ, chẳng lẽ bây giờ chẳng ai cần mỹ nam nữa? Hay là đàn ông xấu xí trong đại học T này quá nhiều, làm ắt thẩm mỹ của tất cả đều thoái hóa một cách nghiêm trọng đây?

Thấy tôi bênh vực cho Nhược Thần hết lời, đám chị em nghiêm trọng vỗ vai của tôi, thở dài một hơi, “Haiz ~ mày còn nhỏ, từ từ sẽ hiểu thôi ~”

Tôi thì sao chứ ~~ nhưng ít ra, tôi cũng có thể nhân cơ hội này mà ở bên cạnh Nhược Thần lâu thêm một chút, đúng không? Một chút thôi cũng được rồi ...

Đang xuất thần, hoàn toàn không để ý đến tay của người nào đó đang vòng qua bên hông tôi, mắt thấy đã sắp đạt được rồi, bỗng nhiên, Đậu Bản về mặt bị phần từ góc khỉ nào đó xông đến.

Cô ta thấy Nhược Thần đang lặng lẽ tiến hành âm mưu, áy náy cười một cái, sau đó cắn đầu ngả vào lòng tôi khóc lóc.

Tôi định hỏi là có chuyện gì, bỗng nhiên cảm thấy eo như bị nắm chặt lại, tên này, lại dám thừa cơ ăn đậu hũ của tôi! Tôi tức giận trợn mắt nhìn Nhược Thần, cậu ta hoàn toàn chẳng quan tâm, cũng dùng ánh mắt căm giận, nhìn Đậu Bản vùi mặt vào ngực tôi khóc lóc kể lể.

Rốt cục, Đậu Bản không chịu nổi nữa, bất đắc dĩ phải ngẩng đầu lên nói: “Hoan Hoan à, cậu nói xem, mình đã tạo nên cái nghiệt gì vậy!!!”

Nhìn vẻ mặt đau khổ của cô ta, tôi biết ngay, chắc chắn là liên quan đến Tần Sinh – oan gia của cô ta đây mà.

Đậu Bản cũng thuận lợi thi vào đại học T, cứ nghĩ là sẽ thoát khỏi vận mệnh bị tôi hành hung, thanh thản mà sống với con chuột bạch thí nghiệm của cô ta, nào ngờ, đợi cỡ một hai năm sau, có thể thực tập trên thi thể người, hoàn thành tâm nguyện biến thái của cô ta.

Ai ngờ, lúc thiên hạ đang thái bình, lại xuất hiện ra một tên Trình Giảo Kim(*), nói đúng hơn là một nam sinh lúc trước từng bị cô ta hành hung, bây giờ nhìn thấy liền nhận ra. Thế cũng tốt lắm, cái gọi là quân tử báo thù mười năm không muộn, đúng là chân lý ngàn đời mà!

(*)tham khảo về Trình Giảo Kim ở đây: vi.wikipedia.org/wiki/Tr%C3%ACnh_Gi%E1%BA%A3o_Kim

Bây giờ, chúng tôi khó khăn lắm mới được gặp nhau một lần, nhưng phân nửa thời gian là nghe cô ta kể lể, lần này dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Ai bảo Đậu Bẩn âm thầm biến mất một tuần, chỉ vì đến xem concert của F4, khó trách sao oan gia tìm đến tận cửa, đúng là báo ứng mà.

Đậu Bẩn vẫn còn đang thao thao bất tuyệt, Tần Sinh cao 1m88 bước chậm đến. Đậu Bẩn hét lên một tiếng, ôm tôi một cái thật mạnh, sau đó liền biến mất. Tần Sinh cười cười với chúng tôi, nhìn thoáng qua tay của Nhược Thần rồi sải bước đuổi theo. ,

Tôi ngơ ngác nhìn bọn họ như mèo vờn chuột, cuối cùng mới nghĩ đến điều gì đó.

Nghiêm túc hỏi Nhược Thần, “Vị công tử này, tay của huynh có để nhầm chỗ không vậy?”

Cậu ta nhướn mày, “Có sao?” Cánh tay vẫn không nhúc nhích.

Cậu .. cậu ... tôi không còn lời nào để nói, hoàn toàn rơi vào tay giặc ...

11. Chương 11

Chuyện gì đã xảy ra? Sao lại chen lấn vậy chứ?! Trong xe buýt đầy người chen chúc lẫn nhau, làm cho người của tôi nghiêng đến ngã lui, ngã trái ngã phải.

Ôi trời ơi ~~ đừng có đẩy tôi nữa mà, tôi sắp ngã đến nơi rồi đây này!!! Cuối cùng vẫn bị đẩy ngã ra phía sau, tôi chột rơi vào một vòng tay ấm áp.

Là Nhược Thần, cậu ta ôm chặt eo của tôi. Tôi xấu hổ bảo, được rồi, buông tôi ra đi.

Cậu ta lại bảo, không được.

Ở trong lòng cậu, tôi rốt cuộc là cái gì?

Cậu là ... Cậu là ...

Tôi vừa mong đợi, vừa thấp thỏm bất an chờ đợi đáp án, gương mặt của Nhược Thần càng lúc càng lớn lên, càng lúc càng đến gần.

Cậu muốn hôn tôi sao?! Hạnh phúc thật đó!!! Nhưng mà cậu ta muốn hôn tôi thôi, mọi người xung quanh ầm ĩ làm cái gì thế?

Đừng cãi nhau ~~ các người thật sự là quá ầm ĩ mà!!!

... .

Chấn mền trên người bị giật hết đi, tôi vẫn còn buồn người, đã nghe thấy giọng nói tức giận của mẹ yêu, “Con heo lười biếng này!!! Còn muốn ngủ bao lâu nữa hả?!”

Ôi trời ~~ thì ra chỉ là một giấc mơ mà thôi...

Tôi thất vọng đi ra cửa, trời mưa rồi, không thể chạy xe được, đành đi bộ vậy.

Ôi, dù giấc mộng mỹ nam ở đại học T đã tan vỡ, nhưng từ nhà đến trường chỉ có 15 , làm cho tôi cũng thấy thỏa mãn rồi. Có thể ăn đồ ăn mẹ nấu cho, quần áo bẩn cũng chỉ cần ném ẹ giặt là được, lại còn có thể nằm úp sấp trên giường từ sáng đến tối, có thể ...

Ha ha, nói chung là tôi đi học rất vui vẻ. Dĩ nhiên, đôi khi không tránh được bà mẹ cứ suốt ngày niệm kinh bên cạnh mình, giống như hôm nay tôi ngủ quên vậy.

Bất quá, đây là lần đầu tiên tôi mơ thấy giấc mộng hào sắc đến vậy nha, thật kỳ lạ, chẳng lẽ tôi đang nhớ cậu ta?! Nhưng mà trong mơ, gương mặt của Nhược Thần rất thật, lại đến rất gần, làm cho gương mặt tôi đỏ như bị lửa đốt vậy.

Có lẽ tôi đã trúng độc, loại độc mang tên Nhược Thần.

Chán chết được! Tôi cất dù đi, bước vào cửa trường.

Loáng thoáng nghe thấy có người gọi tên của tôi, tôi quay đầu lại, không có ai cả. Tôi lại tiếp tục bước về phía trước.

“Du Hoan Hoan ~” Hử? Thật sự là có người đang kêu tôi nha ~ nghi ngờ quay đầu lại lần nữa, vẫn không thấy được một gương mặt quen thuộc nào cả.

Nghe nhầm?! Tôi lắc đầu, lại tiếp tục đi. “Du Hoan Hoan ~” Lại nữa, nhưng lần này có người chạy đến kéo tay của tôi nữa.

Tôi khó hiểu ngẩng đầu lên, là một người không quen, mang mắt kính gọng đen cồng kềnh, vừa thở hổn hển vừa cười khúc khích trước mặt tôi.

“Du Hoan Hoan đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Cậu là lớp 2 khoa Thông tin đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Mình ở khoa Kỹ Thuật.”

“Ồ.” Tên này đúng là kỳ lạ, cậu ở khoa Kỹ Thuật thì liên quan gì đến tôi? Tôi nhắc chân định bước đi.

Hắn lại ngăn tôi lại. “Mình tên là Cố Khách.”

Khôi hài thật, tôi dừng lại, “Vậy có liên quan đến tôi không vậy?”

Hắn cười khúc khích vài tiếng, nói, “Chúng ta cùng học một khóa đó.”

Trời ạ! Trong khóa dễ hơn trăm người, chẳng lẽ ai tôi cũng phải nhớ sao?

Nhưng theo lẽ phép, tôi vẫn cười cười có lệ.

Trên trán cậu ta chảy ra vài giọt mồ hôi hột, yên lặng hồi lâu, đột nhiên nói với tôi.

“Du Hoan Hoan, mình thích bạn, từ lúc mới gặp bạn đã thích bạn rồi!”

Đầu óc tôi như ngừng trệ vài giây đồng hồ. A a a a ~ trời sập trời sập! ! ! Tôi mà cũng có người tỏ tình, còn là “nhất kiến chung tình” (vừa gặp đã yêu) như trong tiểu thuyết? ! ! Ha ha, Du Hoan Hoan, sống được 19 năm, rốt cục cũng có thể làm ột nam sinh “nhất kiến chung tình” với mày rồi.

Sự thỏa mãn của tôi không ngừng lan rộng ~ lan rộng ra ~ đúng là thỏa mãn thật nha ~ lẽ như Nhược Thần biết thì ~ a a a !!! Tất cả thỏa mãn đều nổ tung hết cả rồi ...

Kinh khủng quá, tôi thật không dám tưởng tượng, lẽ như bị Nhược Thần thấy được, nhất định sẽ bị cậu ta đánh đòn một trận ...

Tôi cười cười: “Bạn Cố Khách à, bạn thích tôi, tôi cảm thấy rất vui vẻ, nhưng mà tôi đã ...”

“Cậu đang nói đến Nhược Thần sao? !”Ồ, bạn đeo mắt kính, bạn biết không ít chuyện nha. Tôi gật đầu.

“Cậu ta là bạn trai của cậu? !” Wow, một phát trúng ngay chỗ hiểm.

Giờ đến lượt tôi cà lăm, “Chuyện đó, chuyện đó. . .” Bất đắc dĩ phải thừa nhận thôi, “Không phải.”

“Vậy là được rồi, cậu yêu đơn phương cậu ta, mình yêu đơn phương cậu, vậy là tôi vẫn còn cơ hội.” Bạn đeo mắt kính này, sao mỗi câu nói bạn đều phải vạch trần chân tướng ra rạch ròi vậy hả? Làm cho gương mặt tôi hoàn toàn xụ xuống.

Tâm trạng xám xịt đến cực độ, lại thêm con chim bìm bịp cứ om sòm bên cạnh, làm tôi không biết nên nói sao với Nhược Thần.

Thấy Nhược Thần nhẹ nhàng cười nói “xin chào” với mọi người, tôi lập tức muốn chui xuống một cái hố nào gần đó. Quả nhiên, vừa nhìn thấy người nào đó bên cạnh tôi, cậu ta nheo mắt lại, ánh mắt trở nên lạnh như băng. Không nói lời nói chạy đến ngồi đằng sau chúng tôi, ánh mắt bén nhọn cứ đâm vào tôi, làm tôi như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than.

Phải khó khăn lắm mới học đến khi hết giờ, tôi chẳng những phải chịu anh bạn mắt kính này oanh tạc, mà còn phải đề phòng quả bom phía sau, làm cho đầu óc của tôi như sắp nổ tung rồi.

Chuông tan học rồi cuộc cũng vang lên, tôi thu dọn sách vở nhanh chóng chạy ra ngoài cửa. Chạy là thượng sách!

Nhưng mà anh bạn mắt kính này vẫn không chịu buông tha cho tôi, “Hoan Hoan ~ ỉnh số di động của cậu đi!”

Tôi nổi hết cả da gà, vừa định từ chối, bên cạnh đã truyền đến một câu,

“Hoan Hoan là để cho cậu gọi sao?”

Trời ạ! ! ! Đại ma vương xuất hiện rồi. Nhược Thần tựa vào lan can, khẽ nhếch miệng mỉm cười. Những nữ sinh không biết gì đi ngang qua đều bị mê hoặc đến thất điên bát đảo, đầu óc choáng váng. Chỉ có tôi biết, đây là dấu hiệu trước khi bom nổ đây mà!

“Sao tôi không thể gọi, Hoan Hoan sẽ nhanh trở thành bạn gái của tôi thôi.”

Tên ngu ngốc này, còn dám nói lung tung nữa, đại ca à, chúng ta vừa quen nhau được có mấy tiếng thôi, sao cậu có thể bịa đặt chuyện như vậy chứ!!! Một mình cậu chết thì thôi đi, sao phải kéo theo tôi xuống nước luôn chứ!!! 555~ (khóc) kiếp trước tôi đã tạo nghiệt gì vậy. Tôi sám hối rồi ~ tôi sám hối thật rồi mà!!!

“Có phải cậu đã nhầm lẫn điều gì không?” Nhược Thần bước đến, trên mặt đã không còn nụ cười. Cậu ta càng bước đến, tôi càng lùi về phía sau, nhưng cánh tay dài đuổi ra, mạnh bạo kéo tôi vào ngực. Hic, thôi rồi ...

Tôi dám khẳng định, Nhược Thần mà tức giận thì nhất định sẽ có hậu quả cực kỳ nghiêm trọng. Cậu ta chưa bao giờ thô bạo với tôi như vậy, đôi mắt tóe lửa.

“Cậu làm gì đó, mau buông cậu ấy ra! !” Bạn mắt kính nóng nảy, kêu gào.

Chung quanh bắt đầu có người tụ tập, thăm rồi, lần này không còn mặt mũi gì nữa ~~ tôi mím môi, toàn bộ gương mặt đều chôn vào trong ngực của Nhược Thần, đừng nhìn tôi đừng nhìn tôi mà ...

Nhược Thần dường như rất hài lòng với phản ứng của tôi, cánh tay cũng nới lỏng ra một chút ...

Cổ Khách nhảy lên như con khỉ, “Cậu làm cái gì đó, Du Hoan Hoan là gì của cậu chứ!!!”

Đúng vậy đó, tôi cũng muốn hỏi cậu, ở trong lòng của cậu, tôi là người như thế nào vậy, là người như thế nào vậy?

Nhược Thần nhìn tôi, dịu dàng cười, “Du Hoan Hoan là cô gái mà tôi yêu nhất.”

“Du Hoan Hoan là bạn gái của tôi!” Cậu ta nói rõ to, như thể đang muốn thông báo với toàn thiên hạ, tôi là của cậu ta, tôi chỉ có thể là của cậu ta.

Xung quanh vang lên những tiếng vỗ tay ủng hộ, nhưng tôi không nghe được gì cả, chỉ muốn nhìn vào con người nhu tình như nước của Nhược Thần, hoàn toàn lún sâu vào nó ... end.

Cậu ta bảo, “Du Hoan Hoan là cô gái mà tôi yêu nhất, là bạn gái của tôi!”

Có phải tôi vẫn còn mơ không? Nếu như vậy, tôi nguyện vĩnh viễn cũng không tỉnh dậy.

Nhưng mà, trời vốn không chịu lòng người, mới sáng tinh mơ, điện thoại của tôi đã kêu lên.

Tôi bị quấy nhiễu, tức giận mở ra xem, cái tên Nhược Thần ánh lên lấp lánh.

Ha ha, bao nhiêu buồn bực đều biến mất hết, mà thay vào đó là ngọt ngào không gì hình dung được. Nhấn nút “ok”, tôi nghe thấy giọng nói ôn tồn của Nhược Thần vang lên: “Cún ngoan, còn đang ngủ sao?”

“Ừ ~ ừ ~” Tôi đáp lại, chỉ còn chưa vẫy vẫy đuôi mừng cậu ta thôi.

“Tối nay ... chúng ta hẹn hò đi.” Thiếu gia bắt đầu áp a áp ứng rồi, vui quá đi mất, tôi có thể tưởng tượng được gương mặt của cậu ta đang ửng hồng xấu hổ.

“Được được.”

“Vậy tám giờ tối, gặp ở trường học.”

“Ừ, không gặp không về. . .”

Tắt điện thoại, tôi vui sướng cực kỳ nằm xuống giường, xoay tới xoay lui, điên cuồng cười “ha ha” một mình.

Tôi, Du Hoan Hoan, là sinh viên năm nhất của đại học T, qua mùa hè này sẽ lên năm hai. Có một người bạn trai thích gọi tôi là “cún ngoan”, tuy cậu ta có hơi ghen tuông, nhưng lại làm cho tôi thích cả khuyết điểm và ưu điểm của cậu ta. (t/g: Ax, Nhược Thần mà cũng có khuyết điểm sao)

Ngơ ngác nằm trên giường hồi lâu, tôi lại cầm điện thoại lên gọi cho Đậu Bẩn .

“Alô?” Ở bên kia truyền đến giọng nói tức giận bất lực của Đậu Bẩn.

“Cậu làm sao vậy? Nghe giọng nói cứ như là sắp chết ấy.” Tôi kinh ngạc.

“Đừng nói nữa! ! !” Đậu Bẩn gào lên, “Tên khốn Tần Sinh kia ngày nào cũng kéo mình đi tập thể dục, còn bảo mình quá mập nữa!!! Còn nói cái gì mà tích tụ mỡ nhiều quá dễ bị bệnh, sẽ không tốt cho tương lai bác sĩ của mình, hừ, giả tạo mà! ! Mình thật muốn giết hắn ta, sau đó chôn xác cậu ta xuống đất!!!”

Tôi vội vàng lấy điện thoại ra xa mười thước, dB của cô ta đúng là không thể chịu nổi mà.

“Đậu Bẩn, mình thấy, có lẽ là Tần Sinh thích cậu đó ...” Lấy hết dũng khí, nói ra lời mà tôi muốn nói.

Bên kia yên lặng một chút, sau đó lại càng nâng cao giọng hơn, “Xì, mình chẳng thèm!!! Nếu sớm biết tên tiểu nhân kia thù dai như vậy, lúc đó đừng làm gì thì không có chuyện gì rồi.”

“Aiz

”, Đậu Bẩn thở dài một tiếng, “Đừng đến hắn nữa, tìm mình có chuyện gì?”

“Không có gì cả, chỉ là một chia sẻ niềm vui của mình với cậu thôi mà”

“Oe ~ ~ đừng nói nữa, khỏi nghĩ mình cũng đoán được, chắc chắn là Nhược Thần nhà cậu lại hẹn cậu ra ngoài?”

“Đúng vậy, đúng vậy đó...”

“Hoan Hoan à Hoan Hoan, mình hỏi cậu một câu này nhé? !” Tính cách bà tám của Đậu Bẩn lại bắt đầu xuất hiện, “Từ lúc cậu ta tỏ tình đến giờ, hai người có kiss nhau lần nào chưa đấy?”

Một câu của cô ta, như đánh thức tôi từ trong mộng.

Nói cũng đúng, chúng tôi quen nhau cũng gần 3, 4 tháng, nhưng lại chưa từng kiss nhau nha

~Nhược Thần nhiều lần ôm eo tôi, cũng nhiều khi, cậu ta dựa sát mặt vào tôi, nhưng không có tiếp theo. Nhiều lần trong mơ, tôi cũng thấy gương mặt của cậu ta đang đến gần, nhưng rồi lại bị bà mẹ yêu dấu kêu dậy đúng vào thời khắc mấu chốt.

Nhìn thấy nụ hôn “cháo lưỡi” của người Pháp trên TV, tôi cũng muốn lắm chứ. Nhưng nghĩ lại, ngay cả gương mặt của Nhược Thần tôi cũng chưa từng hôn được, chỉ có cậu ta chủ động dựa vào gần tôi, thế rồi thôi. Thật khó chịu! Chẳng lẽ tôi đã mơ ước cậu ta đến mức này rồi sao?

Hu hu hu hu ~ nếu như chủ nhân chịu hôn tôi một cái thì tốt biết mấy

Đem tiếng lòng bộc bạch cho Đậu Bẩn nghe, cô ta cứng họng một hồi lâu, sau đó quăng cho tôi bốn chữ, “Sắc nữ háo sắc!”

Aiz ~ ~ nụ hôn đầu do mình chủ động, có phải là mất mặt lắm không?! Liên tưởng đến gương mặt thuần khiết như nước của Nhược Thần, cộng thêm đôi môi quyến rũ của cậu ta, tôi thật sự, thật sự rất muốn xâm phạm vào nó ... Wow! Nghĩ tới điều đó, nước miếng của tôi lại tuôn ra không ngừng ...

Khi lý trí và dục vọng còn đang vật lộn cùng nhau, tôi đã sớm đến trường cửa. Hôm nay tiết trời không được tốt lắm, trên trời có cả mây đen tích tụ, xem chừng là muốn mưa rồi. Lần nào không mang theo dù thì trời lại đổ mưa, ông trời đúng là thích đùa giỡn với tôi.

Hình như tôi đến hơi sớm rồi, đi dạo trước vậy.

Tôi liếc qua cửa trước, thấy dáng vẻ ai kia giống như Nhược Thần. Oa ~ tới sớm vậy sao, tốt quá.

Tôi định chạy đến, nhưng mà ... nữ sinh kia là ai vậy? Chẳng lẽ là tình địch trong truyền thuyết sao?

Đột nhiên, người tôi như sôi trào lên, tôi nhảy đến bụi cây bên cạnh, bắt đầu rình trộm. Hic, hình như là có hơi nhàm chán, Nhược Thần đưa cho cô ta thứ gì đó, sau đó liền vẫy tay chào tạm biệt. Nói đến nói lui, trong lòng tôi vẫn cảm thấy hồi hộp phập phồng.

Còn đang cười thầm, lại không cẩn thận bị cô gái kia bắt tại trận. Lúng túng ngẩng đầu lên, tôi nở nụ cười tươi rói để không bị nghi ngờ, nào ngờ, hai mắt của cô gái kia đột nhiên tỏa sáng rực rỡ như sao.

“Oa oa oa oa

đây chẳng phải là cún con nhà Nhược Thần sao?! Ôi, cưng quá đi!”

Ặc ... giọng điệu này hơi bị quen thuộc ... chẳng lẽ là ... chẳng lẽ là ...

Còn đang do dự, cô ta đã bắt đầu véo mặt tôi

a a a a ~~~ quả nhiên mà, đây chẳng phải là sư tỷ mấy năm trước từng “quấy rối” tôi ở trung học F sao?!

Tôi cảm thấy bối rối, không ngờ lại gặp người quen cũ trong tình trạng như thế này.

Chơi xong rồi, người nào đó thỏa mãn rời khỏi, dĩ nhiên, trước khi đi, cô ta còn thần bí tiết lộ với tôi, Nhược Thần đang tiến hành một bí mật.

Suy nghĩ nát óc vẫn không biết có chuyện gì xảy ra, điện thoại chợt hiện lên tin nhắn mà Nhược Thần gửi tới, “. Trên điện thoại di động truyền đến Nhược Thần tin ngắn, “Lên trên mái nhà đi!”

Có chuyện gì vậy nhỉ, thật là mong đợi mà! Tôi hưng phấn chạy lên tầng lầu cuối cùng, đẩy cửa ra!

Ánh màu vàng sáng chói ánh vào mắt tôi, wow! Tôi không khỏi kêu lên thành tiếng, đẹp thật đấy

ánh sáng này là dùng vô số pháo hoa mà tao nên, hoa lệ động lòng người, tựa như ... tựa như một dải ngân hà vậy.

Nhược Thần của tôi đứng ở phía bên kia ngân hà, đẹp trai không chịu nổi, nhìn thấy tôi, vẻ mặt cậu ta ánh lên vẻ rạng rỡ, cười tủm tỉm nói với tôi, “Cún ngoan, thất ~”

Lúc cậu ta đang nói thì một cơn mưa lớn từ trên trời giáng xuống.

Nụ cười vui vẻ của hai chúng tôi vẫn còn đọng lại trên mặt, cơn mưa lại bất thành linh trút xuống nên không kịp phòng bị gì. Đau lòng nhìn ngân hà thoáng biến mất, chúng tôi đành cấp bách đi tìm một chỗ trú mưa.

Hử?! Sao thiếu gia vẫn đứng đó, nét mặt ngơ ngác không hiểu gì, có chuyện gì xảy ra thế? Tôi nắm lấy tay cậu ta, cậu ta như mất hồn, mặc kệ tôi kéo cậu ta chạy đến chỗ dưới cánh cửa.

Cũng may, quần áo chưa ướt hết, tôi đã nói mà, ông trời lúc nào cũng thích trêu chọc tôi vậy đó. Người ta còn chưa được ngắm ngân hà mà ~~~ bồi thường cho tôi đi!!!

Quay đầu nhìn Nhược Thần, nét mặt cậu ta là hỗn hợp giữa bi thương và mất mát, thoát nhìn, như vừa muốn khóc vừa muốn cười. Tôi lo lắng nhìn cậu ta, định lên tiếng an ủi, nhưng không kịp rồi, cậu ta tức giận đánh vào tường.

“Này, cậu làm vậy sẽ bị thương đấy! !” Tên này, dù ngân hà đã biến mất rồi nhưng tôi cũng đã nhìn thấy, không cần phải hành hạ mình như vậy chứ. Tôi đau lòng kéo tay cậu ta lại, cố gắng thổi hơi vào nó.

“Hôm nay ... hôm nay là lễ thất tịch” Rốt cuộc cũng mở miệng, giọng điệu của cậu ta càng nghiêm trọng thêm: “Tôi vốn muốn cho cậu một món quà bất ngờ.”

“Thì ra đêm nay là thất tịch! !” Tôi như bừng tỉnh, “Cho nên cậu muốn tặng món quà này ỉnh sao?!”

“Ừ, nhưng bây giờ đã không còn nữa rồi ...” Người nào đó vẫn còn nằm trong đả kích khổng lồ.

“Không phải đâu ~ dù sao mình cũng thấy rồi, mình vui lắm đó!” Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu tôi, “Mình cũng có món quà muốn tặng cho cậu nè!”

Nhược Thần kinh ngạc nhìn tôi. “Cậu nhắm mắt lại đi!” Ngoan quá, ngoan quá nha!

Tôi kiễng chân lên, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt của cậu ta. Mắc cỡ chết đi được, một cái hôn thôi cũng đủ làm cho chân tôi như nhũn ra.

Hì hì, nhưng mà hiệu quả cũng không tệ, nét mặt của thiếu gia đang là vô cùng, cực kỳ, siêu cấp chần động đấy thôi. ^__^ thì ra cũng có lúc tôi làm cho cậu ta kinh ngạc đến thế đấy.

“Một cái không đủ!” Nhược Thần thoáng chốc trở lại vẻ lưu manh ngày thường.

A! Tham lam quá đi! “Vậy cậu nhắm mắt lại lần nữa đi!” Nhìn cậu ta ngoan ngoãn làm theo lệnh, tôi cũng đưa môi đến lần nữa.

Lúc môi của tôi sắp chạm vào gương mặt của cậu ta, cậu ta đột nhiên cúi người thấp xuống.

Tôi mở to hai mắt, đáng tiếc, đã không kịp nữa rồi, môi của chúng tôi đã chạm vào nhau rồi.

“Hu hu!!! Cậu ăn gian ~” Tôi vừa phát ra một tiếng phản kháng nhỏ, Nhược Thần đã lấy tay vịn đầu tôi lại, cái hôn sâu rơi xuống.

Hu hu, thì ra đây là cháo lười mà tôi hằng mong ước...

Thì ra người nóng lòng không chỉ có tôi thôi ...

Thì ra, hôn cũng ngọt ngào như vậy ...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-con-cho-nho-ten-du-hoan-hoan>